

Petroli: un recurs no renovable

El zenit de l'economia mundial

A FONTS PÀGINES 1 a 3

Esteban Ibarra

“Ara, l'islam és el boc expiatori”

MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N214

2 de febrer de 2011

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Tres anys de lluita acaben amb el pla dels ascensors a la Barceloneta

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 9

El pla hauria expulsat el 20% del veïnat del barri i beneficiava els promotors privats. Les entitats preparen el segon assalt i participaran de la redacció del nou projecte

ALBERT GARCIA

Les banderoles del centre social Can Vies acompanyen la visita de Jordi Hereu a la plaça Bonet i Muixí, coneguda popularment com a plaça Màlaga o Josep Pons

Can Vies surt al carrer per defensar l'espai

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 8

Una manifestació va aplegar prop de 1.500 persones el 29

de gener. Al matí, diversos veïns i veïnes van perseguir l'alcalde du-

rant un acte institucional al costat de les Cotxeres de Sants.

Milers de persones participen a la vaga contra la reforma de les pensions

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 10

Una llarga jornada d'accions va donar pas a dues manifestacions multitudinàries al centre de la ciutat de Barcelona. També es van fer marxes a Girona, Tarragona, Lleida, València i Alacant.

Alliberen 36 gossos per denunciar els experiments amb animals

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 12

Un grup d'activistes entra en una granja que té la multinacional Harlan Interfauna a Sant Feliu de Codines.

Ocupar pisos per no quedar-se al carrer

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2 i 3

A l'Hospitalet de Llobregat hi ha 102 habitatges de protec-

ció oficial buits. A Barcelona, 182. Famílies que no tenen recursos han optat per ocupar pisos buits per no dormir al carrer.

La policia egípcia vol sembrar el caos

RODA EL MÓN · PÀGINA 15

Després de set dies que la pol·lució surt al carrer per ma-

nifestar-se contra el govern de Mubarak. La policia fa costat al règim i organitza actes de pillatge per desacreditar la revolta.

, estirant del fil

CATALUNYA · 102 HABITATGES BUITS A L'HOSPITALET I 182 BARCELONA

Algunes famílies sense recursos decideixen ocupar pisos per no quedar-se al carrer

ALBERT GARCIA

Pis de protecció oficial tapiat al barri del Gornal de l'Hospitalet

Gemma Garcia

estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Sara Fernández i Bernabé Jiménez van ser desallotjades del carrer Juan de Jaunes 25-27 de l'Hospitalet el dia 20 de gener. Feia vuit mesos que ocupaven un dels 102 pisos de protecció oficial buits que hi ha a l'Hospitalet, segons l'Agència de l'Habitatge de Catalunya (que s'encarrega de la gestió que feia l'empresa pública Adigsa fins el novembre de 2010). Aquesta parella a l'atur, que rep la prestació del mercat i mantenir tres criatures, però tampoc reuneix els requisits per accedir a un pis de protecció oficial. Tot i això, fins ara, no ha rebut cap solució dels serveis socials. Com a conseqüència directa de l'actual degoteig d'acomiadaments a Catalunya, la taxa d'atur frega el 18%, les persones que no poden accedir a un habitatge es multipliquen i, en alguns casos, opten per entrar a un pis buit a través de la *patada*.

Durant els vuit primers mesos de 2010, 14.000 famílies no van poder pagar la hipoteca, van perdre la casa i es van endeutar amb el banc. D'altres no han pogut assumir el preu de mercat del lloguer o, fins i tot, en el cas dels pisos de protecció oficial, quan se'ls ha assignat l'habitatge, ja no reuneixen els requisits.

Amb la crisi, doncs, encara es fa més palès que l'estructura del sector de l'habitatge, el mercat immobiliari i les polítiques públiques d'habitatge a Catalunya no donen resposta a les necessitats d'allotjament de les famílies i les persones amb més dificultats econòmiques. Segons dades de l'any 2008, la Generalitat de Catalunya ja va publicar que cinc de cada 1.000 persones tenia algun tipus de problemàtica de mal

allotjament i que pràcticament la meitat dels casos estaven relacionats amb situacions d'impagament d'habitatges.

Requisits

Malgrat l'existència d'habitatge protegit a Catalunya, els preus, el règim -de la construcció del darrer any, només el 46,5% era de lloguer i la resta de venda- i els requisits d'accés no cobreixen totes aquelles famílies que s'han quedat a l'atur o que no compten amb ingressos regulars. Segons estableix l'Agència de l'Habitatge de Catalunya, per accedir a un pis de protecció oficial, no es poden superar uns ingressos determinats d'unitat convivencial, que depenen dels membres i de la zona on es troba ubicat l'habitatge. Alhora, s'exigeixen uns ingressos mínims; en el cas de compra el 5% del preu de venda, si és de lloguer cal presentar nòmina i declaració de la renda. Per tant, hi ha famílies en risc d'exclusió que no queden cobertes.

Tot i que existeixen recursos residencials per situacions d'emergència, no són suficients i, a vegades, resulten poc efectius. A Barcelona, se'n fa càrrec la Taula d'habitatges d'emergència social, que depèn de l'Ajuntament. A altres municipis com l'Hospitalet, la Generalitat reserva habitatge d'emergència als serveis socials de l'Ajuntament, que s'ha d'encarregar del procediment d'adjudicació i del seguiment. Precisament, l'Hospitalet -concretament el barri del Gornal- té un gran parc d'habitatge protegit. La DIRECTA ha pogut comprovar que existeix un gran nombre de pisos buits i en mal estat que diverses famílies sense casa han acabat ocupant. Moltes d'elles, com la de Sara Fernández i Bernabé Jiménez, també ho han fet empenyes per la por de perdre la cus-

tòdia de les criatures si es queden al carrer. Segons Juan Álvarez, de l'Associació de Veïns Carmen Amaya, la gent està disposada a pagar un lloguer, però ajustat a les seves possibilitats. Ell i altres famílies s'han dirigit a Adigsa per reclamar pisos d'emergència social. L'empresa pública els ha assegurat que els serveis socials no estan facilitant els informes necessaris. La DIRECTA ha intentat contactar diverses vegades amb el Departament de Benestar Social de l'Ajuntament de l'Hospitalet, però no ha obtingut resposta.

Per evitar ocupacions de *patada*, Adigsa ja va començar a tapiar habitatges de protecció oficial buits i fins i tot va decidir contractar vigilància privada. Alguns vigilants viuen dins els pisos 24 hores i altres patrullen pel barri. Segons Juan Álvarez, la Generalitat està invertint gairebé vint euros l'hora durant 24 hores al dia per cada vigilant, mentre hi ha famílies que podrien fer ús d'aquests pisos.

Diverses organitzacions de Nou Barris (Barcelona) també denuncien aquesta situació i reclamen respostes a l'administració. El 12 de gener, la pressió veïnal va evitar que desnonessin la família Pérez-Santiago, que ocupa un pis al carrer Marín 28 del barri de Verdum. Salva Torres, de l'Oficina de Drets Socials de Nou Barris i membre del col·lectiu 500x20 (500 habitatges al 20% de la renda), assegura que hi ha nombroses famílies en risc d'exclusió, però que "les normes burocràtiques allarguen els terminis d'entrega d'habitatges i exasperen la gent". Torres insisteix que, a Nou Barris, "han tingut pisos oficials tancats durant anys". Des de l'entitat, exigeixen a l'administració un parc públic d'habitatges de lloguer a preus assequibles per les classes populars.

"Visc sense aigua ni llum i els serveis socials no em fa cas"

SALVADOR FERNÁNDEZ.
L'Hospitalet.
Tres criatures.
INGRESSOS: 800 euros mensuals.

– Ocupa un pis de protecció oficial des de fa set mesos.
– Sol·licita habitatge des de l'any 1999.

"Mai no ens hauríem imaginat que acabaríem ocupant un pis"

JUANI i GERMÁN.
Barri del Gornal (l'Hospitalet).
Dues criatures.
A l'atur.
INGRESSOS: 800 euros mensuals.

– Desnonades per execució hipotecària.
– Ocupen un pis de protecció oficial des de fa vuit mesos.
– Pendants de judici.

"El pis no és meu, només demano que m'adjudiquin un pis assequible"

GARBIEL PÉREZ i ROSA SANTIAGO.
Barri de Verdum
(Nou Barris, Barcelona).
Tres criatures.

INGRESSOS: Venda ambulant.
– Ocupen un pis de protecció oficial des de fa un any i mig.
– El 12 de gener van evitar el seu desnonament.

"Els veïns em donaven suport quan vaig ocupar el pis"

MARIA.
Torre Baró
(Nou Barris, Barcelona).
Dues criatures.
INGRESSOS: Menys de 500 euros mensuals.
– Desnonada per execució hipotecària.

– Deute de 50.000 euros amb Caixa de Catalunya.
– Va estar ocupant un pis de protecció oficial a Verdum durant quatre anys.
– Actualment, viu amb les seves criatures en una casa de 40 m2 d'una amiga.

> A Catalunya, s'estan produint 51 execucions hipotecàries diàries, segons el Consell General del Poder Judicial. A totes aquestes famílies que es queden sense casa, s'hi han de sumar els milers de desnonaments per impagament del lloguer. Moltes d'aquestes persones no reuneixen els requisits per accedir a un pis de protecció oficial i no han aconseguit un habitatge d'emergència. Algunes s'han vist abocades a *fer la patada* per no dormir al carrer.

, estirant del fil

LA DIRECTA, AMB ENTITATS DEL GORNAL I NOU BARRIS, HA POGUT RECÓRRER ELS CARRERS PER DETECTAR UNA PART DELS PISOS DE PROTECCIÓ OFICIAL BUITS, QUE MOSTREM A LA INFOGRAFIA SEGÜENT:

El dret a l'habitatge en suspens

Els drets

La Directa, amb entitats del Gornal i Nou Barris, ha pogut recórrer els carrers per detectar una part dels pisos de protecció oficial buits, que mostrem a la infografia.

Les xifres

79.000 execucions hipotecàries als Països Catalans entre 2008 i setembre de 2010

47.838 execucions hipotecàries a Catalunya entre 2008 i setembre de 2010

51 execucions hipotecàries diàries a Catalunya entre gener i setembre 2010

56% de les treballadores a Catalunya són mileuristes

Nota: A les execucions hipotecàries, no s'hi inclouen els desnonaments per impagament de lloguer. Font: Consell General del Poder Judicial i Ministeri d'Hisenda.

Art. 26
Estatut de Catalunya

“Les persones que no disposen dels recursos suficients tenen dret a accedir a un habitatge digne, per a la qual cosa els poders públics han d'establir per llei un sistema de mesures que garanteixi aquest dret, amb les condicions que determinen les lleis.”

Art. 47
Constitució espanyola

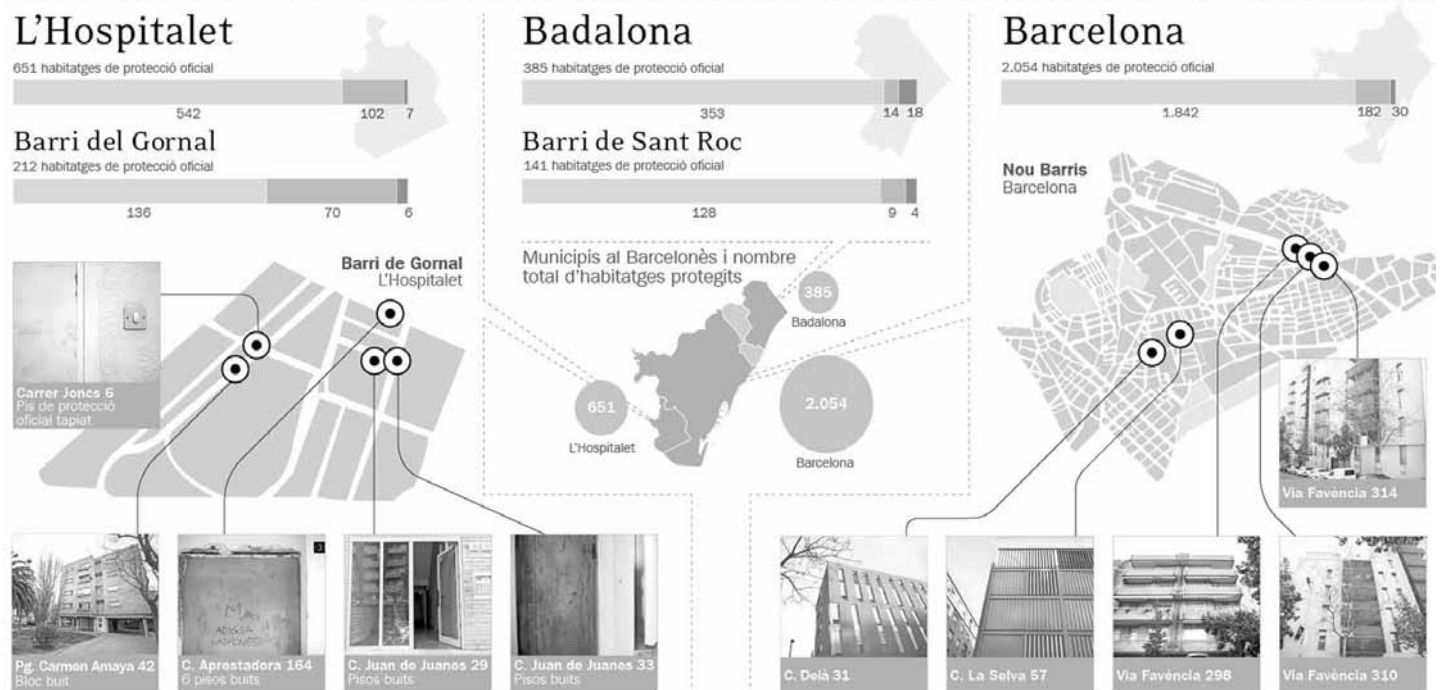
“Tots els espanyols tenen dret a gaudir d'un habitatge digne i adequat. Els poders públics promouran les condicions necessàries i establiran les normes pertinents per fer efectiu aquest dret, regulant la utilització del sòl d'acord amb l'interès general (...)”

Art. 11
PIDESC*

“Els Estats part en aquest Pacte reconeixen el dret de tothom a un nivell de vida adequat per a ell i per a la seva família, incloent-hi l'alimentació, el vestit i l'habitatge. I una millora contínua de condicions d'existència.”

* Pacte Internacional de Drets Econòmics, Socials i Culturals, ratificat per l'Estat espanyol.

Habitatges de protecció oficial

FONT: dades facilitades a LA DIRECTA per l'Agència de l'Habitatge de Catalunya i l'AVV del Gornal.

A.Mateu i G.Garcia. FOTOGRAFIES: A.Garcia i J.Avado | LA DIRECTA

OPINIÓ

Sentència judicial històrica

Ada Colau. Plataforma d'Afectats per la Hipoteca

La setmana passada va saltar a la llum pública l'auto del 11/2010 de l'Audiència Provincial de Navarra, que va marcar un abans i un després en els procediments d'execució hipotecària. La transcendència de l'auto es pot resumir en dos aspectes principals.

En primer lloc, perquè avala la que ha estat la principal reivindicació de les persones afectades per la hipoteca: la dació en pagament, és a dir, que un cop el banc s'adjudica l'habitatge en subhasta, no pugui continuar reclamant part del deute a l'antic propietari. Així, tot i que en aplicació de la llei vigent el BBVA ha pogut adjudicar-se l'habitatge per

un 50% del valor de taxació, davant la demanda d'aquesta entitat d'executar la resta del deute pendent, la jutgessa instructora denega la petició amb l'argument que la taxació inicial de l'immoble supera el deute amb escriure.

Però el tribunal va més enllà i, en la fonamentació de la seva decisió, aprofundeix en la responsabilitat de les entitats financeres

en la crisi actual i utilitza termes contundents per referir-se a la seva actuació, considerada "moralment rebutjable" o com una "mala praxi del sistema financer".

Des de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca celebrem aquest pas important en l'àmbit judicial, que ofereix un precedent per als milers de famílies afectades i que posa una mica de sentit comú

davant l'ús abusiu de la legislació actual per part de bancs i caixes. Tot i així, l'àmbit judicial no pot suplir la inacció del govern en aquesta matèria: cal una reforma urgent de la llei hipotecària, sense dependre de la interpretació d'un jutge, i cal revisar unes institucions febles que han claudicat davant el xantatge de l'economia especulativa.

, impressions

Jose Peñín · Membre de SOS Racisme-Catalunya
opinio@setmanaridirecta.info

Agressions racistes a preu de saldo: la justícia està de rebaixes

MIGUEL MONTANER

La llei és un text fix i objectiu, però s'executa mitjançant la interpretació i aplicació d'una persona, subjecte de valors i ideologies. Tot i així, la interpretació i l'aplicació de la llei ha de basar-se en els valors de justícia, igualtat i no discriminació. *Responen les interpretacions d'alguns jutges a aquests valors?*

La nit del 21 d'octubre de 2009, en Juan José, el Cristian, el Daniel i la Laura van sortir amb el cotxe per Manresa "a la caça del negro" i durant la ruta es van trobar amb en Mamadou. Sota el crit de "Ahí va un negro!", van aturar el cotxe i els tres nois van sortir corrent cap a ell amb una navalla i una porra elèctrica. Sota amenaces i crits

com "Véte a tu ciudad, negro hijo de puta" el van fer caure a terra i el van colpejar fins que la noia els va avisar que algú estava prenent la matrícula. Van sortir corrent, robant la motxilla plena de CD a en Mamadou.

Gràcies a l'avís del testimoni, la policia va localitzar el cotxe amb violència i porta tatuats diversos símbols nazis, com una esvàstica sobre el pit. El Cristian era propietari del cotxe, la navalla i la porra elèctrica i llueix al coll tatuades les paraules *Blood & Honour*, nom d'un grup neonazi condemnat a Madrid mesos

enrere. En Daniel està pendent de judici al Jutjat de Menors.

La sentència del judici afirma: "En todo momento actuaron guiados por un vil y execrable ánimo racista y xenófobo (...) Éste y no otro ha sido en todo momento el móvil y la intención de los acusados". I això què significa? Doncs que el jutges consideren que l'agressió no va ser amb ànim de lucre perquè el motivant no va ser robar-li sinó que la víctima era negra; i donat que les lesions no són prou greus, es rebaixa la qualificació dels fets de delictes a falta. Amb això, tot i les literàries reflexions de la jutgessa, no es pot aplicar l'agreujant de racisme -només aplicable als delictes. La condemna dels agressors va ser de

dotze dies de localització permanent.

El 23 de febrer de 2010, a Banyoles, un grup de tres homes decideixen celebrar el Carnaval disfressats de membres del Ku Klux Klan. Després de sopar a un bar del poble, surten al carrer on es troben en Surakata entrant al seu cotxe. Es dirigeixen a ell armats amb pals i comencen a colpejar-lo. La policia identifica els encaputxats, l'Antonio, el Jairo i el Luís Miguel, gràcies als testimonis de l'amo i un client del bar on van sopar.

Ens trobem davant de dues sentències inconcebibles per la cruesa dels fets a què es refereixen

En el transcurs del judici de faltes -ja que els fets tampoc van ser considerats delictes- el fiscal retirà la seva denúncia i demanà l'absolució dels acusats. L'amo del bar, conegut dels agressors, canvià la seva declaració i el segon testimoni no va comparèixer. El jutge posa en dubte les declaracions de la víctima i resoll que tot i que està provat que tres encaputxats van trencar el cotxe d'en Surakata i el van agredir, no està provada la participació dels acusats.

Ens trobem, doncs, davant de dues sentències que deixen sense paraules; inconcebibles per la cruesa dels fets a què es refereixen. En el cas del Mamadou, és

una sentència molt correcta en l'aspecte formal, però totalment injusta en el resultat final. En el cas del Surakata, la sentència realitza una construcció errònia de les proves indiciàries i tot i haver nombrosos indicis de culpabilitat, dóna més pes als pocs que contradiuen l'acusació.

Des de l'experiència de SOS Racisme en la defensa dels drets humans i més de 16 anys d'atenció a les víctimes de racisme i xenofòbia, podem dir que *ni la interpretació ni l'aplicació de la llei es fa de manera igual siguin qui siguin els subjectes*. Els casos que duem a terme des del SAiD (Servei d'Atenció i Denúncies per a les víctimes de racisme i xenofòbia) avalen aquestes afirmacions, tot i que són una petita mostra dins de tota la realitat catalana. I només tenim aquestes dades perquè no existeix cap estudi estadístic sobre casos de racisme ni cap voluntat a fer-la, a hores d'ara. El dia que això canviï serà una mostra que les institucions realment volen acabar amb la lacra del racisme i que no són només unes frases poètiques a una sentència judicial.

Es pot dir que la justícia és dèbil amb els forts i forta amb els dèbils? Pensem que sí. No és possible mantenir una justícia discriminatòria en un estat que es vulgui dir democràtic. S'ha d'acabar amb al impunitat dels agressors i aniquilar la discriminació cap a qualsevol sector de la nostra ciutadania: homes, dones, nens, vells, rics, pobres, nacionals o estrangers.

NOTA: SOS Racisme-Catalunya recorrerà les dues sentències responen la voluntat de les víctimes i de l'entitat.

David Karvala · Militant d'En lluita i autor del llibre 'Rússia 1917'
opinio@setmanaridirecta.info

Tunísia, Egipte, aquí... paciència revolucionària

Amb les lluites esclatant arreu del món, qui vol paciència? Però l'any 1917, amb les i els revolucionaris Lenin insistia menys en armes i soviets que en la necessitat d'explicar pacientment, per guanyar-se la massa de la classe treballadora. Així van poder passar de l'esclat espontani de febrer de 1917 a la revolució socialista d'octubre així com a una breu experiència de democràcia des de baix.

A les revolucions àrabs actuals, caldrà paciència per con-

vèncer la massa de la gent, de la classe treballadora, que no n'hi ha prou amb canviar un president; cal canviar el món.

No sé res de Tunísia, però d'Egipte una mica sí. Des de fa una dècada lluiten en solidaritat amb Palestina, per la democràcia i hi ha cada vegada més lluites obreres. Col·laboren des dels meus companys, els socialistes revolucionaris (i revolucionàries, amb o sense hijab), passant pels sindicalistes, ONG i nasseristes, fins als Germans Musulmans.

Ara mateix, és el més radical del món és parlar i escoltar la gent normal

Aquests no són uns monstres. La seva direcció vacil·la; un dia lluitent; un altre negocien amb el règim. Però el seu milió de seguidors inclou molts que volen un

canvi real. Fa poques setmanes, els Germans es van sumar als que sortien al carrer per defensar les esglésies cristianes de l'oprimida minoria copta (posen en evidència els de l'esquerra europea que tenen masses "principis laics" com per oposar-se tan fermament a la islamofòbia).

Així que, en mig de les lluites, l'esquerra radical egípcia haurà d'explicar... i escoltar: a les bases dels Germans; als nous activistes sindicals; i a la classe treballadora, de la que depèn la revolució egípcia.

I aquí? El mateix. Si una revolució és possible a Tunísia o Egipte, també ho és a casa nostra. Però no la faran -farem-els de sempre, sinó la gent que omple el metro a l'hora punta, la gent que va a les rebaixes, la gent normal dels nostres barris i llocs de feina.

Volem lluitar contra la crisi? Sí. Contra el feixisme? També. Contra el sistema sencer! Però hem de parlar -en llenguatge accessible- i escoltar, pacientment, la gent normal. Ara mateix, això és el més radical del món.

Àlex Tisminetzky · Advocat laboralista del Col·lectiu Ronda
opinio@setmanaridirecta.info

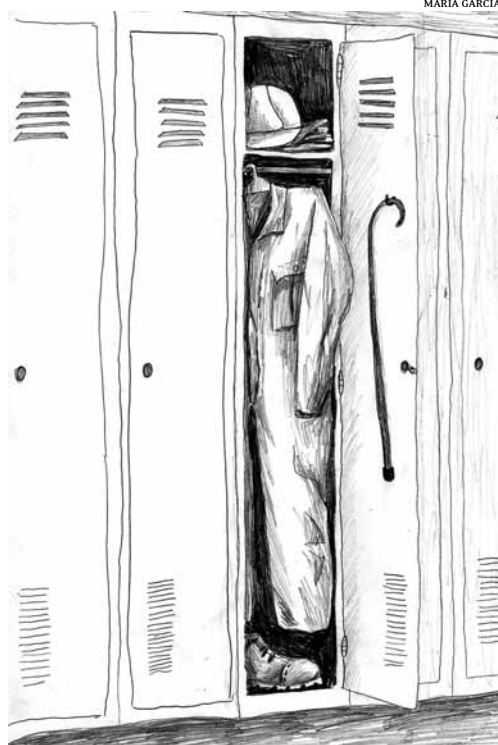
“A quant em queda la jubilació?”

Una tarda qualsevol, en un despatx d'algun advocat laboralista, entra una dona d'uns 50 anys. Porta a les seves esquenes un munt de malalties, acumulades en anys de tant cuidar nens, rentar la casa i treballar en mil coses aquí i allà.

Tan sols asseure's preguntant: “quant em quedarà si em donen la invalidesa? I si m'espero a la jubilació?”. La resposta la deixa blanca: “Com?, només 600 euros! I encara menys si m'espero a la jubilació?”.

La tecnologia permet que cada treballador produeixi cada cop més, però les lleis obliguen a treballar cada cop més anys

Les víctimes de les contínues reformes de les prestacions de la Seguretat Social tenen mil cares, però sobretot són dones i treballadores, amb unes carreres de cotització massa curtes, escurçades pel treball domèstic, les jornades parcials i els treballs en negre. Per i contra elles s'han augmentat els requisits dels anys mínims de cotització per poder accedir a la jubilació, que al 1985 eren de només vuit anys i que, progressivament, ha anat

pujant exponencialment a 30, 12,5 i els actuals 15 anys. Els aires de reforma parlen de 20 i la patronal afirma que haurien de ser més, en nom de l'estabilitat dels mercats. Principalment contra les dones també s'han anat canviant els càlculs de les prestacions d'invalidesa, reduint fins a la meitat les pensions d'incapacitat de qui no ha cotitzat prou, i elles també seran les més afectades de les anunciades restriccions en les viduitats. Una contradic-

ció més en els proclames oficials contra la discriminació de gènere.

Una altra cara dels afectats per les reformes ha hagut de crear altes fronteres per arribar a l'Estat espanyol. En aterrar, ha trobat uns contractes en negre que dificulten les mínimes cotitzacions que li reclama la llei, una llei que precisament va mirar cap a un altre costat quan treballava sense contracte ni cap seguretat laboral, ni de cap tipus. I

és que com poden demanar 15 o 20 anys de cotització per jubilar-se a un peó de la construcció peruà, si només porta 13 anys legal, més incomptables anys de treball en negre augmentant les arques d'empresaris i constructors? Els tècnics del govern, experts en l'art de retallar i retallar, tenen clara la resposta; que treballi a l'obra fins als 70, o que accepti la pensió no contributiva de 347 euros, això sí, sense marxar al seu país, que si no els diners no l'acompanyaran a creuar l'Atlàntic.

En l'actualitat, les dades oficials afirmen sense cap rubor que el 55% dels pensionistes actuals no arriben al pírric salari mínim interprofessional de 641 euros, i ningú s'escandalitza del fet que tres de cada quatre no són ni mileuristes. Però el govern espanyol està decidit a baixar el que ja està sota mínims. Vivim el món al revés. La tecnologia permet que cada treballador produeixi cada cop més, però les lleis obliguen a treballar cada cop més anys, per obtenir cada cop menys pensions.

La senyora es mira l'advocat i sospira, “mira dia jo no vaig fer cap vaga”. I és així, molts dels que ni el 29-S ni el 27-G no han fet cap vaga seran els afectats de les retallades, i de ben segur algun dia se'n penediran de no haver protestat abans. Potser quan algú qualsevol els informi de les minses pensions que els restaran fins al darrer dels seus dies.

. CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a: Radas 27. 08004 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Desnonaments a la Colònia Castells

Maria Encarnación Muñiz Millán, Barcelona

Soc una veïna de la primera fase de la Colònia Castells de Les Corts. Tinc 62 anys, estic divorciada i cobro una pensió mínima de jubilació. Aquest dilluns vaig rebre una carta on se'm convoca el divendres 28 de gener a l'acte d'entrega de claus i la possessió de l'habitatge a Reursa i que, en el supòsit de no fer-ho, “...es sol·licitarà a l'Administració actuant que procedeixi al llançament administratiu de la finca...”. Sóc arrendatària legal de casa meua des del maig de 2005. Des del principi vaig expressar la meua inconformitat amb el procediment d'expropiació. I tot i no estar contemplat el meu dret a reallotjament, doncs pel protocol que van signar alguns veïns inexplicablement només hi tenen dret les persones que habitaven el barri abans de juny de 2001, Reursa sempre em va prometre que estudiarien el meu cas i que em cercarien una recoal·locació. A més, per llei, qualsevol expropiat hauria de tenir dret a reallotjament, porti el temps que porti a la casa. Això vol dir que em volen fer fora de casa meua, la situació és desesperada i no tinc on anar. A dia d'avui no puc marxar, doncs no tinc prous recursos. On aniré quan, potser, a partir de dilluns hagi de deixar casa meua? La vida al barri cada vegada és més difícil doncs estan tirant cases inútilment, deixant solars plens de runa. Almenys hi ha cinc famílies que es troben en una situació de desempar similar. Una alternativa seria que se'ns permetés quedar-nos al domicili actual, almenys fins que es clarifiqui el calendari del projecte. Tinc entès que la segona fase està aturada o que va per llarg i que hi ha residents que volen optar a que els reallotgin ja a un pis nou, deixant buit el seu habitatge. No seria possible que em donessin, ni que sigui temporalment, una d'aquestes cases que queden buides? O bé optar a un lloguer protegit, de manera que el pogués pagar?

L'endemà de la vaga

R.J.M., Vallès Oriental

Des d'aquí vull denunciar la caça del manifestant i la voluntat d'invisibilitzar la lluita obrera durant la jornada del 27-G, i també la normalitat que volen transmetre molts mitjans de comunicació i les televisions del país que no han dit res sobre la vaga general. Ens hem aixecat aquest matí amb la notícia de la “negociació” i la normalitat a Renfe. Un cop més, ens adonem que som testimonis de la manipulació, del silenci i del fals consens que vertebren un ordre polític i social que interessa al capitalisme més ferotge.

Alguns fins i tot parlàvem del paral·lelisme amb la societat ociosa d'Aldous Huxley, però és la realitat i és ara i avui. Són els nostres drets, som nosaltres els protagonistes, no és cap novel·la de ciència-ficció.

Hem de despertar i informar els companys de feina, veïns, familiars, amics, coneguts i desconeguts del que hi ha al darrera de tot aquest vel de normalitat i pau institucional.

La lluita continua després del 27-G!

. EL CIGALÓ

“La pobresa va convertir Horaci en un gran poeta”

Un menorquí immers en un món de lletres. Toni Moll Camps (Ciutadella de Menorca, 1926) em mostra una llibreta on hi ha escrita una novel·la, gairebé acabada i sobreviscuda a la digitalització. Diu que, si troba temps, l'acabarà. Filòleg, escriptor i a voltes poeta, Moll també és conegut per les traduccions al català de les odes d'Horaci.

Estel Barbé

Per què aquesta predilecció pels versos d'Horaci?

Per la perfecció de les odes. Són una obra d'art, perfectes, vaja, per a mi. I perquè són un reflex de la seva vida, potser idealitzat, dels seus amors, de les seves amistats, de tots els problemes del poble de Roma i de la seva època. La resta de l'obra no la conec gaire.

Segurament, alguna cosa més sí que en deus saber?

Entre d'altres, va escriure diverses epístoles, una d'elles l'*Ars Poetica*, considerada el Codi del Bon Gust i que ens feien aprendre al seminari de memòria. Era llarguíssima... També va

escriure les sàtires, que són l'únic gènere literari inventat pels romans. La resta, la van copiar dels grecs. Les estrofes, la sàfica, l'alcaica... són copiades dels clàssics grecs.

Com seria un Horaci contemporani?

No ho sé. Horaci era una persona molt compromesa amb la política de la seva època. Durant la seva joventut va lluitar per restablir l'antiga República. Després de dos anys de milícia i després de perdre la batalla de Filipos, va tirar l'escut, ho va veure tot perdut i va començar a escriure. Bé, perquè no tenia altra cosa a fer. I la pobresa finalment el va convertir en un gran poeta.

. EDITORIAL

Les lluites que es guanyen

El veïnat del barri de la Barceloneta celebra, aquests dies, que el pla dels ascensors que els ha portat tants maldecaps durant l'última dècada cada cop estigui més a prop de ser un document ple de pols, arxivat en algun despatx oficial. Una petita victòria que no hauria estat possible sense la lluita perseverant de persones com Emília Llorca, que ens va deixar per un malaurat accident de trànsit ara fa uns mesos. Els fruits de la seva feina i el relleu en la lluita el van agafar moltes altres veïnes. No estem acostumades a guanyar i, potser, quan aturem plans urbanístics o aconseguim l'alliberament de persones empresonades, per posar dos exemples, les celebracions haurien d'estar a l'alçada, no només pel que s'ha aconseguit, sinó pel

futur que se'ns obre. És amb les petites victòries que ens adonem que tot està per fer, el món on volem viure. Quins barris volem, com i on vivim; treballar per viure o viure per treballar... i tantes altres coses. Això mateix va passar quan Can Masdeu o Can Vies van guanyar els seus processos judicials i van aturar les amenaces de desallotjament. Esclat d'eufòria, copes de cava o limoncello, però, en endavant, temps de realitat, de fer que els projectes siguin tan reals i tan indeslligables dels barris on són presents que el seu desallotjament sigui impossible. Ara, l'Ajuntament ja sap que "Can Vies és del barri". Per cert, als terrenys on s'havia de fer el Pla Caufec, hi tornen a créixer els matolls i no s'hi veu cap gratacels. Potser algú ho hauria de celebrar.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Us dedico una cançó d'un noi de 26 anys, com jo

Laia Gordi
directa@setmanaridirecta.info

Una cançó, però, que jo no sabria escriure. Lluita armada al bar. Els contenidors en flames fan una olor estranya/ els nostres discursos d'ahir, interceptats per la policia/ els camells tunisians lloguen habitacions de motel prop de les estacions/ nosaltres som egocèntrics com els gats escapats dels blocs de pisos. Feies reviure les vies mortes i recosies el pols de tots/ feies reviure les vies mortes per dur-nos de rebaixes. I anem a fer la compra allà/ lluita armada al bar/ lluita armada al mar. Els especialistes en la fabricació del positivisme estan a l'atur/ la teva tant esperada menstruació i les revolucions/ i els interessos de les persones més vanitoses que trobes mentre moren els pòsters/ i tu donaves de beure a tots els gossos de plaça Verdi/ amb les teves llàgrimes i l'exhauriment de les trucades incongruents/ els nostres vots desgraciats. Refem els pits als nostres projectes decadents/ restaurem aquells moments quan ens ploraven a sobre fins i tot els nostres/ i tu que corries sobre quilòmetres

els que dormíem sols com gossos atropellats/ com els nens mastejats pels democratacristians. Feies reviure les vies mortes i recosies el pols de tots/ feies reviure les vies mortes per dur-nos de rebaixes. I anem a fer la compra allà/ lluita armada al bar/ lluita armada al mar. Els especialistes en la fabricació del positivisme estan a l'atur/ la teva tant esperada menstruació i les revolucions/ i els interessos de les persones més vanitoses que trobes mentre moren els pòsters/ i tu donaves de beure a tots els gossos de plaça Verdi/ amb les teves llàgrimes i l'exhauriment de les trucades incongruents/ els nostres vots desgraciats. Refem els pits als nostres projectes decadents/ restaurem aquells moments quan ens ploraven a sobre fins i tot els nostres/ i tu que corries sobre quilòmetres

de descomptes però no te'n sorties. I què explicarem als fills que no tindrem d'aquest cony d'any zero? Els nostres dies que són reestructurats/ i tots els altres llibertins que han estat biodegradats/ i han arribat els artificiers que ens han desactivat. I s'aturen els tramvies per riure's de tu/ I s'aturen els tramvies per riure's de tu/ I s'aturen els tramvies per riure's de tu/ I s'aturen els tramvies en flames fan una olor estranya/ els nostres discursos d'ahir, interceptats per la policia/ els camells tunisians lloguen habitacions de motel prop de les estacions/ nosaltres som egocèntrics com els gats escapats dels blocs de pisos.

[Traducció improvisada d'una de les cançons/poema de Le Luci Della Centrale Elettrica, la formació del jove italià Vasco Brondi].

. COM S'HA FET

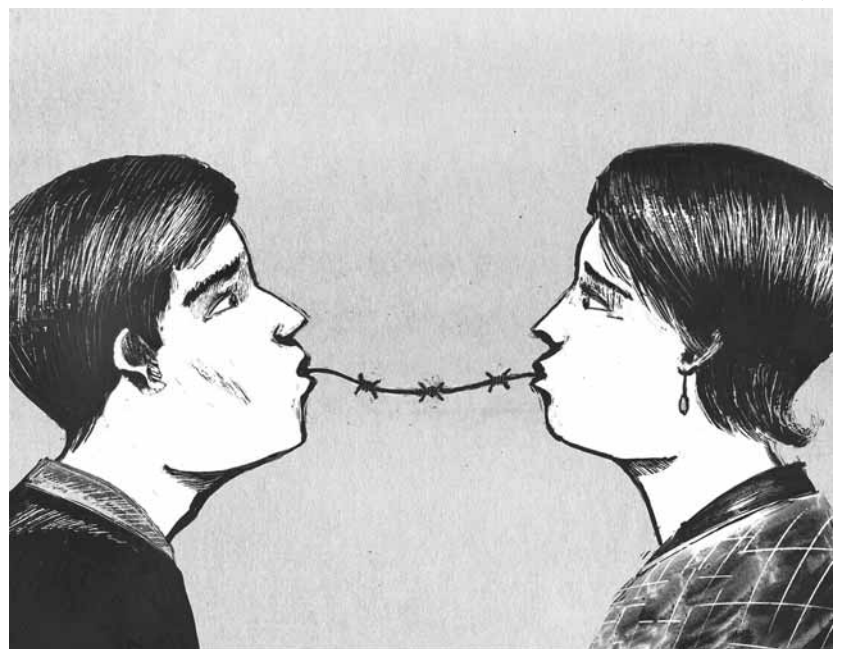
Aquesta setmana hem tingut l'assemblea general al Casal Sageta de Foc, de Tarragona. La comissió web va presentar el disseny per la propera pàgina web que llançarem ben aviat. El treball fet fins ara va agradar molt a l'assemblea i estem segures que també us agrada a vosaltres. Serà un salt gegant pel que fa a la limitada pàgina web que tenim actualment. A part d'això, vam poder conèixer en persona algunes de les darreres incorporacions de la redacció, que van assistir per primer cop a una assemblea general de la DIRECTA. A més, a l'Ateneu Llibertari Alomà, ens van oferir un molt bon dinar.

Finalment, la gent que etiquetem les *directes* cada dimecres al matí per portar-les a correus -cosa que fem altruïstament i voluntàriament- estem molt contentes de fer saber que una persona va venir a ajudar-nos a canvi d'endur-se una DIRECTA. Això va ser fa dues setmanes i, la setmana passada, va trucar una dona per fer el mateix. Sembla que la crida que vam fer a la secció d'anuncis de la DIRECTA ha funcionat. Per si algú no l'havia llegida, era més o menys així: vine a ajudar-nos a etiquetar els dimecres a les 9:30h. del matí i emporta't la teva DIRECTA gratuïtament. Salut!

. FE D'ERRADES

A l'article sobre Agarimar que vam publicar als *Quaderns* de la setmana passada vam traduir, per error, *coleit* per *alletament*. Volem aclarir que *coleit* és un terme gallec que significa dormir amb les criatures al mateix llit.

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

HERALD MOLINA

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
C. Radas núm. 27, 08004 Barcelona
www.setmanaridirecta.info - directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

LLIÇÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar publicament l'obra amb les condicions següents:
RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.
Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

· Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
· El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info - ediciodirecta@gmail.com
fotografia@setmanaridirecta.info - il.lustracioidirecta@gmail.com
subscripcions@setmanaridirecta.info - distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info - administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernández Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez Quaderns d'Illacrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Ana Paola Van Dalen Observatori dels mitjans | Manu Simarro Expressions | Roger Palà, Estel Barbé Serra i Manel Ros Agenda directa | Alfonso López Rojo La indirecta | Oriol Andrés FOTOGRAFIA: Albert Garcia IL·LUSTRACIÓ: Eulàlia Corbella i Alba Teixidor CORRECCIÓ I EDICIÓ: Col·lectiu l'asterisc i el gitano COMPAGNACIÓ: Roger Costa Puyal PUBLICITAT: Tània Miró DIFUSIÓ: Blai Lindström DISTRIBUCIÓ: R.C.P. SUBSCRIPCIONS: Lèlia Becana ADMINISTRACIÓ: Jordi Raymond

Corresponsalies

ALT PENEDES: altpenedes@setmanaridirecta.info
BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terrespontent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

, així està el pati

L'Eskondite es troba en perill de desallotjament | PÀG. 8

S'encadenen per exigir les seves nòmines | PÀG. 11

Treballen pel consistori i no paguen els sous | PÀG. 11

Un sindicat policial denuncia les condicions d'un CIE | PG. 12

PERE TUBERT

BARCELONA · EL DIARI 'ABC' NOMÉS PARLA DE LES TRAMPES QUE S'HAN GESTAT AL SI DEL CINEMA EN CATALÀ

La suposada trampa als Gaudí també afecta el procés de preselecció dels Òscar

Una presumpta representant de Producciones Kaplan pressiona una actriu espanyola a través d'un correu per aconseguir el vot favorable per 'El Asesino' com a candidat als premis Òscar

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

No tot el que s'ha explicat sobre la polèmica de la compra de vots a la gala dels premis Gaudí és cert i, en d'altres casos, s'ha ocultat una part dels fets. Un detall que va passar desapercebut pels editors del diari ABC, rotatiu que va publicar els correus electrònics on es detallava el mecanisme de pressions encaminat a aconseguir vots favorables pels films de la productora Kaplan per part d'algunes persones amb dret de vot a l'Acadèmia del Cinema Català, va ser un correu on es demostrava que aquests procediments irregulars o il·legals també

Joel Joan no apareix a cap dels correus electrònics, ni té cap relació amb les acusacions de tupinada

afectaven persones que són membres destacades de l'Acadèmia de las Artes y las Ciencias Cinematogràfiques de España. En concret, en un dels correus electrònics, la presumpta representant de Producciones Kaplan demana a l'actriu Beatriz Rico (coneguda, entre d'altres coses, per haver presentat programes de TVE1 i Telecinco) que voti a favor de la pel·lícula *El Asesino* com a candidata espanyola a la cerimònia dels premis Òscar

Segona edició de l'entrega dels premis Gaudí

dins la categoria de films de parla no anglesa. Una altra de les informacions controvertides -i que posteriorment va haver de ser desmentida pel propi diari ABC- va ser el fet que la pel·lícula guanyadora indiscutible dels premis Gaudí, *Pa negre*, havia estat produïda per la productora que havia exercit les pressions. L'endemà de destapar l'escàndol, el diari madrileny va aclarir que l'obra guanyadora era del director Agustí Villaronga i de la productora Massa d'Or Produccions.

Tot i haver utilitzat la imatge de Joel Joan com a element gràfic que il·lustrava tots els articles re-

lacionats amb aquest cas publicats a l'ABC (fins i tot la portada del 19 de gener), el repàs de tots els correus electrònics -que ara es troben en mans de la policia i als quals ha tingut accés el setmanari DIRECTA- demostra que aquest actor (que actualment ocupa la direcció de l'Acadèmia del Cinema Català) no apareix a cap dels correus electrònics, ni té cap relació amb les acusacions de tupinada.

Kaplan diu que és un muntatge

El mecanisme de manipulació dels vots als premis Gaudí era molt senzill. Una suposada representant de

l'empresa produccions Kaplan aconseguia que desenes de professionals vinculades al món del cinema formalitzessin la seva alta com a membres de l'Acadèmia del Cinema Català. La productora els facilitava tot el procediment i fins i tot els recursos econòmics per pagar la quota. En la seva nova condició de membres, tenien dret de vot i, aleshores, la productora els assenyalava quines pel·lícules havien de votar. Però el propietari de Producciones Kaplan, Salomon Shang, ha manifestat que tot plegat ha estat "una enganyifa" i que "algú ha manipulat correus electrònics accedint-hi des dels ordi-

nadors de l'empresa". Per la seva banda, el president de l'Acadèmia del Cinema Català, Joel Joan, va declarar que "la denúncia té una aparença versemblant, però, en tot cas, s'haurà d'investigar a fons".

Els Goya i els Òscar

El senzill procés de manipulació que -segons la denúncia anònima- es va emprar en el cas dels premis Gaudí es podria estar utilitzant, també, a la gala dels premis Goya o dels Òscar, ja que els mecanismes de votació són molt similars. Totes les grans productores tenen la capacitat d'aconseguir que un nombre considerable de professionals del cinema entrin a formar part de la plantilla de les acadèmies, que

Pedro Almodóvar va abandonar

l'acadèmia

espanyola perquè no estava d'acord amb el sistema de vot

seran les que finalment votaran quines són les millors obres cinematogràfiques de l'any a l'Estat espanyol o als Estats Units. L'any 2005, hi va haver una polèmica amb el director Pedro Almodóvar i aquest va abandonar l'acadèmia espanyola perquè considerava que les persones que tenien dret de vot eren d'una certa tendència i això perjudicava els interessos de les seves obres candidates als guardons.

, així està el pati

BAIX LLOB. · REPRESSIÓ EL CSO Eskondite de Molins de Rei es troba sota amença de desallotjament immediat

Xavi Miquel

baixllobregat@setmanaridirecta.info

El CSO Eskondite, situat al passeig del Terraplè de Molins de Rei (Baix Llobregat), té fixada la data límit pel desallotjament el 7 de febrer a les 9:30 del matí. La constructora gallega Tabeiros Gestión Global de Inmuebles S.L.U. (filial del Banco Pastor), que va interposar la denúncia a cop comprats els edificis, ara fa dos anys, vol construir-hi

“Els bancs s'enriqueixen a costa nostra per poder especular i només per fer més pisos”

pisos. Des de l'assemblea del CSO, denunciem: “Els bancs s'enriqueixen a costa nostra per poder especular com en aquest cas i només per fer més blocs de pisos; com si a Molins no hi hagués prou pisos buits”. De fet, segons dades de l'Institut d'Estadística de Catalunya (Idescat), a Molins, hi ha 903 habitatges buits (gairebé un 10% del total del cens d'habitatges) i 670 habitatges de segona residència.

Quatre anys de lluites

El CSO l'Eskondite s'ha convertit en un dels referents dels moviments socials de la població i de part de la comarca, des que, el 2007, un grup de persones de Molins va ocupar l'actual edifici i dos habitatges contigus que restaven abandonats per fer-hi un centre social. Durant aquests quatre anys de vida, l'Eskondite ha promogut i participat en diverses campanyes, ha participat als actes contra Ciments Molins i va ser un dels espais per on va passar la Marxa d'Immigrants de 2009, a més d'haver aïxoplogat diferents activitats com concerts, xerrades, sopars populars, etc. El setembre de 2009, el centre social ja va rebre una ordre de desallotjament, tot i que en aquell moment es va poder demorar, ja que la data coincidia amb la festa major d'estiu de la localitat. De fet, el mateix dia i davant de l'Eskondite, s'havia de celebrar el Camell, una de les activitats més concorregudes de la festa major. En aquell moment, diverses entitats de la vila van demanar a l'Ajuntament que no s'efectués el desallotjament, ja que l'activitat festiva es veuria alterada greument. El desallotjament es va posposar fins a l'actualitat.

SANTS · VEÏNAT, ENTITATS I COL·LECTIUS PROTESTEN PEL JUDICI PREVIST PEL 18 DE FEBRER

Centenars de persones fan costat a Can Vies i denuncien l'amença de desallotjament

ALBERT GARCIA

Manifestació per defensar Can Vies

David Fernández

redaccio@setmanaridirecta.info

Centenars de persones van recórrer el barri de Sants, el dissabte 29 de gener, per mostrar, un cop més, el seu suport al Centre Social Autogestionat Can Vies i protestar davant la nova amenaça de desallotjament a què fa front, la tercera durant els darrers cinc anys. Les convocants van xifrar l'assistència en unes 1.500 persones. El CSA -seu de diferents col·lectius socials com La Burxa o Jòvens de l'Ebre- afronta un nou judici, el 18 de febrer, arran d'una nova demanda de TMB, tot i que, catorze anys després de ser okupats, l'empresa mixta pública-privada encara no té cap pla ni cap ús previst per aquest espai. La manifestació també va ser el tret de sortida de la campanya pública de denúncia d'aquesta situació de cara al proper judici, una campanya social que compta amb el suport de més de 100 entitats.

A la protesta, que tenia un suport molt ampli del teixit social i

veïnal del barri, s'hi van afegir membres d'altres espais okupats de la ciutat amenaçats de desallotjament i persones arribades d'altres viles i municipis. La manifestació, sota el lema *Aturem la demanda. Can Vies és del barri*, va transcórrer en un ambient festiu i reivindicatiu i va recórrer els car-

Denuncien els interessos polítics i especulatius que prevalen per sobre dels valors dels espais okupats

riers principals de Sants tot denunciant “els interessos especulatius i polítics que prevalen per sobre de l'acció social, cultural i crítica” que promouen els espais okupats. TMB -quan la manifestació va passar per l'estació de Mercat Nou- i l'Ajuntament de Barcelona -al seu pas per la seu del

Imma Moraleda i Jordi Hereu intenten esquivar la protesta

ALBERT GARCIA

La marxa passa per la carretera de Sants

ALBERT GARCIA

districte, protegida per 30 anti-disturbis de la Guàrdia Urbana van ser a l'epicentre de les crítiques, de les quals tampoc es va lliurar el nou conseller d'Interior, Felip Puig. Quan la marxa va passar per Can Vies, es va desplegar una gran pancarta on es llegia: “Felip Puig ets un bocamoll. Compte, no t'ennueguis”.

Cloenda a l'Hamsa

La manifestació va cloure, simbòlicament, a l'actual plaça dura on, fins l'any 2004, hi havia hagut el CSOA Hamsa. Allà, es va desplegar una pancarta que vindicava l'antic espai ocupat amb les paraules “Les arrels de l'autogestió sempre trencaran amb la imposició del formigó. Amb l'Hamsa al cor, Can Vies resisteix” - i que denunciava que tots els espais desallotjats els darrers anys han acabat esdevenint solars buits o pastura per l'especulació desbocada. En l'anecdòtic, cal destacar el fet que, des de primera hora del matí, diversos operaris i operàries de l'Ajuntament van retirar tots els contenidors - “per la pro-

testa antisistema d'aquesta tarda”- dels carrers Vilardell, Guadiana, Gayarre, Salou o Autonomia, entre d'altres. La presència policial va ser discreta, tot i que els Mossos d'Esquadra van desplegar un ingent dispositiu antidisturbis de la Brigada Mòbil a la plaça d'Espanya.

L'alcalde Hereu rep crits i xiulades per part de persones solidàries amb Can Vies

Matí a la plaça Josep Pons

Les reivindicacions ja havien començat al matí, quan, durant l'acte institucional de reinauguració de la plaça Bonet i Muixí -rebatejada popularment com a plaça Josep Pons, activista veïnal que va morir l'any passat-, l'alcalde Hereu va rebre crits i xiulades per part de persones solidàries amb Can Vies.

, així està el pati

BARCELONA · EL MOVIMENT VEÏNAL PODRÀ PARTICIPAR EN LA REDACCIÓ D'UN NOU PROJECTE

L'Ajuntament suspèn l'aplicació del pla dels ascensors del barri de la Barceloneta

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

La Barceloneta està d'enhorabona. Després de més de tres anys de lluita contra l'anomenat pla dels ascensors, la comissió d'urbanisme, infraestructures i habitatge de l'Ajuntament de Barcelona va suspendre'l, el 27 de gener, arran d'una proposta d'Esquerra Republicana de Catalunya (ERC) i amb el suport de tots els partits. La comissió va suspendre la tramitació del Pla de Millora Urbana, que havia de desenvolupar i concretar la modificació del Pla General Metropolità (PGM), que continua vigent. El pla dels ascensors permetia la instal·lació d'ascensors als edificis tradicionals de la Barceloneta unint de dos a sis edificis per poder posar un ascensor comú. El veïnat s'hi va mostrar en contra i va convocar diverses protestes perquè considerava que, sota el pretext d'una millora de la mobilitat, la unió d'edificis comportaria l'expulsió de gent del barri i l'entrada del capital privat a

L'Associació de Veïns i Veïnes de l'Òstia ha estat una de les més actives en les lluites contra el pla dels ascensors

La gran part del veïnat que s'ha aixecat contra la proposta dels ascensors és major de 60 anys

l'hora de reallotjar les veïnes desnonades i de regenerar els edificis. La suspensió es va produir tres mesos abans de l'aprovació del Text Refós, que recollirà tots els plantejaments urbanístics vigents a la Barceloneta i que també hauria implicat la suspensió del pla dels ascensors. El moviment veïnal creu, tanmateix, que la suspensió del pla amb antelació és una victòria, ja que durant els seus tres anys de vigència no s'ha aplicat -va ser aprovat el 23 de febrer de 2007-. A més, han obtingut el compromís de la regidora del districte de Ciutat Vella Assumpta Escarp d'assistir a la redacció del Text Refós amb una comissió de seguiment, cosa que creuen que els permetrà obtenir informació i reflectir les demandes veïnals a través d'un tècnic o tècnica independent.

Un pla amb trampa

El pla dels ascensors, impulsat per Carles Martí, va aparèixer sota el pretext de millorar la mobilitat de la gent gran (un 26,4% de la pobla-

ció de la Barceloneta té més de 65 anys), ja que la majoria té problemes d'accés als habitatges. *A priori*, sembla un pla necessari, ja que la funció teòrica de l'administració és satisfer les necessitats de la ciutadania. Tanmateix, el fet que gran part del veïnat que es va aixecar contra la proposta fos major de 60 anys és un símptoma inequívoc que el pla amagava una trampa. Així, l'Associació de Veïns i de Veïnes de l'Òstia -una de les més actives en les lluites contra el pla- destacava el fet que, com que no es tracta d'un Pla Especial de Reforma Interior (PERI), sinó d'una modificació del PGM, l'Ajuntament no tutelaria el procés -cosa que l'AVV de l'Òstia considera "una falta de responsabilitat"-, sinó que ho faria el mercat immobiliari. Així doncs, el reallotjament i la reedificació -adoptar el pla significava mantenir les façanes, però tornar a construir l'edifici- correien a càrrec dels promotors privats, l'objectiu dels quals és fer-lo rendible. Tot això feia sospitar al veïnat que les obres es farien "sen-

sar d'acord. Aquesta fórmula "afectava negativament els que quedaven en minoria", va assegurar Tatjer a aquest setmanari. Fórmules al marge, el pla no contemplava de cap manera les persones llogateres (el 55% de les habitacions eren llogateres el 2007). Per últim, el veïnat destacava el fet que, com que no es tracta d'un Pla Especial de Reforma Interior (PERI), sinó d'una modificació del PGM, l'Ajuntament no tutelaria el procés -cosa que l'AVV de l'Òstia considera "una falta de responsabilitat"-, sinó que ho faria el mercat immobiliari. Així doncs, el reallotjament i la reedificació -adoptar el pla significava mantenir les façanes, però tornar a construir l'edifici- correien a càrrec dels promotors privats, l'objectiu dels quals és fer-lo rendible. Tot això feia sospitar al veïnat que les obres es farien "sen-

Tatjer diu que "no era la manera d'intervenir en un barri", ja que "privilegiava la gestió privada"

tament no tutelaria el procés -cosa que l'AVV de l'Òstia considera "una falta de responsabilitat"-, sinó que ho faria el mercat immobiliari. Així doncs, el reallotjament i la reedificació -adoptar el pla significava mantenir les façanes, però tornar a construir l'edifici- correien a càrrec dels promotors privats, l'objectiu dels quals és fer-lo rendible. Tot això feia sospitar al veïnat que les obres es farien "sen-

se garanties i amb casos de *mobbing*, ja que el propietari voldria reallotjar el mínim nombre de veïns". La redactora del PERI de 1983, Mercè Tatjer, va destacar que "el pla dels ascensors era una reforma tècnica feta pel broc gros" i va afegir que "no era la manera d'intervenir en un barri", ja que "privilegiava la gestió privada per sobre de la gestió pública" i -contràriament al PERI de 1983- "no tenia prou en compte les afectacions als veïns ni l'aprofitament dels pisos buits".

No baixen la guàrdia

La suspensió del pla dels ascensors ha caigut com una victòria popular al barri, un reconeixement a la lluita quotidiana i des de la base que s'ha estat forjant a la Barceloneta des de fa anys. I no n'hi ha per menys. Aturar la marxa del barri del 20% de la seva població no es pot entendre sinó com un èxit. Tot i així, el fet que la modificació del PGM continuï vigent i la proximitat de l'aprovació del Text Refós fa témer el veïnat que es recuperin plantejaments del pla dels ascensors, per la qual cosa el moviment s'ha activat de nou per intervenir en la seva redacció. "Després d'aquesta victòria, és més necessari que mai un control sobre el nou pla", va

declarar una persona de l'AVV de l'Òstia, Gala Pin. Ella mateixa va afegir que "tot i que aquesta victòria és de tot el barri, no podem deixar de recordar l'Emília Llorca, que va fundar l'AVV de l'Òstia. De moment, la regidora de Ciutat Vella, Assumpta Escarp, es va comprometre a acceptar que una persona tècnica independent i de confiança de les entitats fes d'interlocutora entre aquestes i l'equip redactor i es va mostrar disposada a negociar la forma com es constituirà la comissió de seguiment. L'equip que va guanyar el concurs del Text Refós és Urbaning 09, de l'enginyer Pere Mogas i Maresma. Mogas haurà d'escollir les demandes de la comissió de seguiment -que el veïnat proposa que estigui formada per l'Associació de Veïns i de Veïnes de l'Òstia, l'Associació Barceloneta Alerta, l'Associació Cultural La Fraternitat, l'Agrupació de Comerciants i Industrials de la Barceloneta, l'Associació de Veïns de la Barceloneta i l'Associació de Veïns de La Maquinista-, que aprofitarà els coneixements tècnics de Josep Maria Vilanova, professor del Departament d'Urbanisme i Ordenació del Territori de la Universitat Politècnica de Catalunya i premiat pel PERI de la Barceloneta de 1983.

, així està el pati

PAÏSOS CATALANS · LES MANIFESTACIONS DE BARCELONA ESDEVENEN LES MÉS MULTITUDINÀRIES

Milers de persones participen als actes de la vaga contra la reforma de les pensions

Sabotatge a un autobús durant la matinada del 27 de gener

La Ronda Litoral queda tallada a l'alçada de Santa Coloma

Concentració celebrada davant l'edifici de la Seguretat Social de Manresa

Uns mossos identifiquen i bloquegen un piquet informatiu a la plaça de les Glòries

La manifestació unitària passa per Via Laietana

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

La vaga general contra la reforma de les pensions i les retallades laborals convocada a Catalunya per la CGT, la CNT, la COS i Solidaritat Obrera, a la qual es van afegir nombrosos col·lectius alternatius i moviments socials de base (i que va comptar amb la participació de la CNT-AIT, la IAC i Cobas, entre d'altres, a les manifestacions), va aplegar milers de persones al llarg de tota la jornada. No va ser una vaga general, la majoria de la població va anar a treballar -en part, per por de perdre un dia de feina, en part, per la poca convocatòria dels mitjans i, en part, pel boicot de CCOO i UGT-, però qui més qui menys va saber que aquell dia hi havia una jornada de lluita contra les reformes, que paradoxalment havien pactat aquella mateixa matinada els dirigents Cándido Méndez i Ignacio Fernández Toxo, la patronal i el ministre de Treball. Les primeres hores de la protesta es van viure amb un piquet informatiu a la plaça Universitat de Barcelona -encerclat pels Mossos i amb el resultat d'un activista denunciat i amb sabotatges a bancs i seus empresarials de Fort Pienc, Sant Andreu de Palomar i Lleida. De matinada, també es van produir sabotatges a les vies de Renfe de Montcada i Reixach i Segur de Calafell, a més de l'espectacular tala d'un pi centenari que va caure sobre la catenària de la línia de FGC al seu pas per Sant Quirze del Vallès. Les barricades amb pneumàtics situa-

des a la ronda litoral, al carrer Ariau i al carrer Urgell van obstaculitzar el trànsit a primera hora del matí. Prop de 300 treballadors i treballadores del polígon de SEAT a Martorell van secundar l'aturada i un centenar d'afiliades a la CGT van fer una manifestació per la carretera d'Esplugues fins arribar a les portes de TV3, on van fer un piquet informatiu. A primera hora del matí, diversos grups d'activistes van ocupar seus bancàries a Terrassa, Sabadell i Tarragona, mentre una trentena de persones bloquejava els accessos a les obres del TGV a Girona. A Manresa, un piquet es

passava de Gràcia, per donar suport a José Luis Burgos, el vaguista de fam que ha reprès la lluita pel seu habitatge a les portes de la seu del Banc Santander. A la tarda, va ser el moment de les manifestacions més multitudinàries, que van aplegar uns pocs centenars de persones a Lleida, Tarragona i Girona. A Barcelona, la convocatòria de la CGT, la CNT, la COS i Solidaritat Obrera va sumar prop de 10.000 persones -segons l'organització- en una marxa que omplia tres trams de l'Eixample i que i va transcórrer des dels Jardiners de Gràcia fins arribar a les portes de Foment del Treball, a la Via Laietana. Una estona després, la manifestació de la CNT-AIT, que va agrupar unes 3.000 persones -segons les convocats-, va arrencar des de la plaça Universitat i també va arribar fins a la Via Laietana. En aquest mateix marc, el dissabte 29 de gener, a la ciutat de València, també hi va haver una cercavila convocada per diverses entitats de l'Esquerra Independentista i el PCPE. La marxa va aplegar un centenar de persones, que van escridassar l'alcaldeessa Rita Barberà, amb qui van topar casualment al seu pas pel mercat. La Plataforma de Lluita contra les Retallades va convocar una marxa a Alacant, que va reunir centenars de manifestants. El 2 de febrer hi ha una altra convocatòria prevista al municipi de Montcada, a la comarca de l'Horta. Al País Basc i a Galícia, les mobilitzacions van tenir un seguiment més important (veure pàgina 23 de la DIRECTA).

La CNT, la CGT, la COS i Solidaritat Obrera apleguen 10.000 persones a Barcelona

va concentrar a les portes de l'Institut de la Seguretat Social i, a Lleida, hi va haver una pedalada al migdia. També hi va haver piquets informatius als barris barcelonins de Gràcia, amb l'impuls dels treballadors de Parcs i Jardins, Sant Andreu, el Clot, l'Eixample, el Poblenou i Sants, que es van ajuntar amb la plantilla de conductors de TMB a la plaça Urquinaona i, finalment, es van concentrar en forma de piquet unitari a la plaça de Sant Jaume. Tot això passava sota un plugim feble i enmig d'un ambient gèlid. La protesta de Barcelona va finalitzar al

, així està el pati

VALLÈS ORIENTAL · LA PLANTILLA DE L'EMPRESA ESTÀ SOTMESA A UN ERO I NO COBRA ELS SEUS SOUS DES DEL JUNY DE 2010

Els treballadors de Vircop Steel s'encadenen per exigir les seves nòmines

Juanjo Nora
vallesoriental@setmanaridirecta.info

Tres membres del comitè d'empresa de Vircop Steel Components de Vallgorguina es van encadenar durant onze hores a les oficines de la direcció de l'empresa, el 31 de gener, per reclamar els sous que se'ls deuen des del mes de juny de l'any passat. Al mateix temps, una quinzena de treballadores acomiadades el setembre de 2010 es van manifestar a l'exterior de l'empresa per exigir el cobrament de les indemnitzacions corresponents als acomiadaments.

Les 47 treballadores que queden a Vircop acusen a la direcció de no complir els compromisos

Immerges en un ERO suspensiu des de fa més de dos anys, les 47 treballadores que queden a Vircop Steel -filial del grup constructor, immobiliari i financer Coperfil Group- acusen a la direcció de l'empresa i el seu gerent i propietari, Vicenç Roig Puigtió, de no complir els compromisos als quals havien arribat el mes de setembre

JORDI PEULA

Tres membres del comitè d'empresa de Vircop Steel s'encadenen a les oficines de la direcció de la firma

de 2010, davant la determinació del personal de mobilitzar-se pels impagaments de les nòmines.

Aleshores, la direcció de Vircop Steel es va comprometre a pagar els sous endarrerits des del juny de 2010 i els que es generessin els mesos següents i a no fer efectiu cap acomiadament. Quinze dies després, es van trobar amb un ERO extintiu que afectava 29 persones. A més, l'empresa va incomplir el seu compromís i no va pagar les

indemnitzacions per acomiadament a les afectades per l'ERO.

Vaga indefinida si no hi ha resposta
Arran de l'acció del 31 de gener, la direcció de Vircop Steel s'ha compromès a pagar un mínim de 400 euros a les treballadores a mitjans del mes de febrer i a efectuar les gestions necessàries perquè, amb la venda d'actius de l'empresa, el 28 de febrer com màxim, es pugui pagar l'import de dues o tres nòmi-

nes. Les treballadores, per la seva banda, reunides en assemblea l'1 de febrer i acollint-se al article 50 de l'Estatut dels Treballadors, exigeixen a l'empresa que consignï un ERO extintiu com a aval de les seves pretensions. Si el 4 de febrer no han rebut una resposta positiva per part de la direcció, es declaren en vaga indefinida.

Les treballadores de Vircop Steel també acusen l'administració de no haver fet res per buscar

una solució a la seva situació -que qualifiquen de "desesperada"- i de no assumir les seves responsabilitats. L'agost de 2010, el comitè d'empresa va interposar una denúncia contra el Departament de Treball davant la Inspecció de Guàrdia per l'endarreriment en el pagament de les nòmines i una denúncia ordinària davant la Inspecció de Treball. El 20 de gener de 2011, durant la compareixença amb la inspectora de treball, aquesta els va comunicar que "no s'hi podia fer res" i que "com a molt, es podia sancionar l'empresa amb una multa de 6.000 euros".

Vircop ja va néixer amb un deute de d'1.500.000 euros, segons fonts del comitè d'empresa de la fàbrica

Vircop Steel Components es va crear l'1 de gener de 2010 arran de la venda per part de Coperfil Group de l'activitat de fabricació d'estructures metàl·liques a una de les seves filials, anomenada Vircop Jets, en un exercici d'enginyeria financera de venda d'actius. Vircop Steel ja va néixer amb un deute d'1.500.000 euros, segons fonts del comitè d'empresa de la fàbrica.

TORREDEMBARRA · LA NAU DE COSBAPSA NO TÉ NI VESTIDORS NI LAVABOS NI LLUM NI AIGUA CORRENT

Una empresa subcontractada pel consistori porta quatre mesos sense pagar els sous

Xavi Miquel
baixllobregat@setmanaridirecta.info

L'empresa de tractament i eliminació de residus COSBAPSA, contractada per l'Ajuntament de Torredembarra (Baix Penedès) per la neteja viària de la vila, fa quatre mesos que no paga les nòmines a les treballadores. Actualment, el cas es troba als jutjats i sembla que el cobrament de les treballadores pot ser imminent.

Tancada a l'Ajuntament

L'11 de novembre, les vuit treballadores de la plantilla de COSBAPSA es van declarar en vaga indefinida

i es van tancar a l'interior de l'ajuntament de Torredembarra. En aquell moment, les treballadores denunciaven que el darrer sou que havien cobrat era el del mes de setembre i criticaven que la nau on treballaven patia greus deficiències: no hi havia vestidors ni lavabos on es poguessin canviar, no tenia llum ni aigua corrent i no gaudia de la llicència d'activitat econòmica. Tot i que en un primer moment l'Ajuntament va amenaçar les treballadores que enviaria els Mossos d'Esquadra per desallotjar-les, va acabar cedint i es va reunir amb les persones tancades. Després d'onze hores de tancada, es va arribar a un acord segons el

qual l'Ajuntament es comprometia a rescindir el contracte amb l'empresa de serveis. Les treballadores van reclamar al jutjat que es proce-

L'Ajuntament i l'empresa es van passant les responsabilitats

dís a l'embarcament de les factures que cobrava l'empresa del consistori per poder pagar les nòmines a la plantilla. Segons declaracions a la DIRECTA del responsable de comunicació de CCOO a Tarragona, Ma-

nolo Ruiz, tres mesos després de la tancada, "els acords amb l'Ajuntament no s'han complert i l'empresa continua sense pagar els sous". També denuncia que l'empresa i l'Ajuntament es van passant les responsabilitats, ja que, mentre l'empresa diu que "l'Ajuntament no els paga allò que els pertoca i per això no tenen diners per pagar, l'Ajuntament diu que la feina que du a terme l'empresa no es correspon als serveis que hauria de donar". Lluís Sunyer, de l'Alternativa Baix Gaià (grup de l'oposició), ha denunciat a aquest setmanari que les treballadores de COSBAPSA "treballen en una situació de semiesclavatge" i que, des del

seu grup, han proposat a l'equip de govern que "es rescindeixi el contracte amb l'empresa i que es municipalitzi el servei de neteja viària de Torredembarra".

Diferents conflictes

COSBAPSA és una empresa del Vendrell que es dedica principalment a la neteja viària, tot i que té altres branques com el sector immobiliari i la venda de vehicles. Diferents ajuntaments de la comarca tenen contractats els seus serveis per la neteja viària i, el 2009, CCOO ja va denunciar l'empresa per l'acomiadament de tres treballadores de manera improcedent.

, així està el pati

BARCELONA · DRETS

Un sindicat policial denuncia l'estat del CIE de la Zona Franca

David Bou
redaccio@setmanaridirecta.info

La Confederació Espanyola de Policia (CEP), el principal sindicat estatal de la policia espanyola -encarregada, entre d'altres tasques, de la custòdia dels centres d'internament d'estrangers (CIE)-, va denunciar les condicions inhumanes en què es troba el CIE de la Zona Franca mitjançant un comunicat públic el 26 de gener. A part de qualificar de "penosa" la situació del centre, també denuncien que aquest opera al límit de la seva capacitat, ja que continuament hi arriben més persones, majoritàriament provinents de l'arxipèlag canari. Principalment, són gent d'origen subsaharià i centreafricà que arriba a aquests centres en unes condicions sanitàries i higièniques deplorables, tal com denuncien des de fa molt temps diverses entitats i col·lectius socials. Ara, el sindicat

No reben tractaments per guarir les malalties greus

policial s'afegeix a les crítiques i explica que moltes d'aquestes persones "arriben en molt mal estat físic" o, fins i tot, contagiades de malalties greus, per les quals no reben cap mena de tractament.

El fet que el sindicat policial faci públiques les condicions inhumanes imperants al centre s'explica perquè, dins del CIE, s'ha produït un brot de tuberculosi que -segons ells mateixos- ha contagiado dotze agents i ha provocat que la pràctica totalitat d'intermes i treballadores se sotmetin a proves de detecció. Tot i això, cal dir que l'Agència de Salut Pública de Barcelona (ASPB) encara no ha corroborat l'existència d'aquest brot i, per tant, no s'han emprés mesures per eradicar-lo.

La situació del CIE de la Zona Franca i l'espai d'impunitat i vulneració de drets humans que suposa la seva existència ha estat denunciada per entitats com Papers i Drets per a totes i tots, Estamos EnRedadas i Sos Racisme, que han convocat concentracions a les portes del centre i han difós comunicats on fins i tot es relatava la mort -l'any passat- de dos interns en circumstàncies estranyes. Ara, la preocupació augmenta perquè la mateixa policia que possibilita el seu funcionament és qui denuncia públicament la gravetat de les condicions en què es troben totes les persones que hi són internades.

SANT FELIU DE CODINES · ACCIÓ A LA GRANJA DE HARLAN INTERFAUNA

Un grup d'activistes allibera 36 gossos i Igualtat Animal denunciarà la vivisecció

Activistes anònimes entren a les instal·lacions de Harlan Interfauna per alliberar un gran nombre de gossos (1 de febrer)

Juanjo Nora
vallesoriental@setmanaridirecta.info

Igualtat Animal, una organització internacional per l'abolició de l'esclavitud animal, ha organitzat una marxa contra la vivisecció i per la fi de l'experimentació amb animals, el dissabte 5 de febrer, que arribarà fins a les instal·lacions que la multinacional Isoquimen & Harlan Interfauna Ibèrica té a Sant Feliu de Codines.

Harlan Interfauna és una multinacional amb seu i centres als Estats Units i filials repartides pel Canadà, Mèxic, el Regne Unit, França, Alemanya, Itàlia, Suïssa, Holanda, Israel, el Japó, Corea del Sud i Catalunya. La seva activitat se centra a proveir tercers persones d'animals destinats a l'experimentació científica i, també, a co-

La multinacional se centra a proveir d'animals destinats a l'experimentació

mercialitzar els resultats de les seves pròpies investigacions amb animals. Alguns dels seus centres, com el que està ubicat a Sant Feliu de Codines, "es dediquen a la cria de diverses espècies d'animals -com gossos, gats, fures, rates, ratolins i conills- que, després, són enviats a laboratoris d'empreses, facultats d'universitat, hospitals i complexos militars per ser utilitzats com a conills d'Índies en proves de toxicitat i experiments d'investigació biomèdica i veterinària, per l'aprenentatge a les facultats o per fer experiments militars",

informa Igualtat Animal a la seva pàgina web.

La marxa és l'inici d'una campanya d'Igualtat Animal contra la vivisecció i l'experimentació amb animals

La nit de l'1 de gener, activistes anònims pels drets dels animals van alliberar 36 gossos de les instal·lacions de l'empresa Harlan Interfauna a Sant Feliu de Codines. Les activistes van burlar les mesures de seguretat del centre i, un cop dins, van documentar amb fotografies i vídeos les condicions d'habitabilitat en què viuen els animals. Al comunicat que van fer arribar a diversos mitjans de comunicació i pàgines web, expliquen que els gossos "romanien permanentment tancats sense poder córrer, jugar o explorar el seu entorn". Així mateix, indiquen que diversos animals "presentaven nafres als seus cossos perquè, a ple hivern, havien de dormir en contacte directe amb el sòl de ciment, cobert amb els seus propis excrements i orins". Les activistes incideixen en "la precarietat de l'estat de salut física i psicològica dels gossos alliberats", per la qual cosa, després de l'alliberament, "van ser exami-

nats per veterinaris i portats a llocs segurs fins que s'acabi la seva recuperació". Harlan Interfauna, per la seva part, va denunciar l'acció com un robatori davant els Mossos d'Esquadra. A hores d'ara, es desconeixen els resultats de la investigació duta a terme pel cos policial.

Igualtat Animal, tot i donar suport a l'acció, ha declarat que no té res a veure amb la seva execució. Tot i així, ha començat una campanya de sensibilització i denúncia contra la vivisecció i l'experimentació amb animals. La marxa del dia 5 de febrer al centre de Harlan Interfauna a Sant Feliu de Codines s'inscriu dins d'aquesta campanya anti-pecista. La crida a participar-hi s'ha fet extensible a tot l'Estat espanyol, motiu pel qual s'han organitzat autobusos des de Barcelona, València, Madrid, Saragossa, Bilbao i Logronyo. La marxa pacífica que demanarà respecte pels animals sortirà de la plaça de l'Ajuntament de Sant Feliu de Codines a les 11:30h. i, després de recórrer el poble, es dirigirà a les instal·lacions de la multinacional, on es preveu arribar dues hores més tard.

BAIX LLOBREGAT · LLUITA

Un pres de Brians 2 ha estat set dies en vaga de fam

Redacció Directa
redaccio@setmanaridirecta.info

El pres Sergi G.G., reclus al CP Brians 2 (Martorell), va iniciar una vaga de fam i de beure el 24 de gener per denunciar la nul·la resposta als recursos que havia interposat, tant al Jutjat de Vigilància Penitenciària com a Institucions Penitenciàries, a causa del seu retorn al règim de segon grau. G.G. va donar per acabada la vaga el dia 1 de febrer, després de rebre una notificació dels jutjats en què s'informava que s'havien integrat els seus recursos en una sola causa. Després de cinc anys de tancament a Brians, S.G.G. va passar a Secció Oberta a la Trinitat, sota un règim que li permetia sortir a treballar i recuperar la seva vida, en el qual ha romàs durant un any sense problemes. A la tardor de 2010, en una entrevista amb l'educadora del grup de tractament, aquesta li va demanar per les desavinences amb el grup de tractament de Brians i sobre les denúncies que ell havia interposat contra aquest grup. Poc després de la conversa, les seves condicions horàries van canviar sense justificació i va haver de modificar les seves activitats fins al punt que la retallada d'hores en semilibertat

L'equip mèdic només l'ha visitat durant el segon dia de vaga

es fa incompatible amb el seu horari laboral. Per tal de buscar solucions, va demanar un canvi d'educadora i aquest sembla que va ser el detonant del seu retorn a la presó. El motiu era que, cada nit, guardava a la consigna del centre de Secció Oberta la motxilla amb les eines de masover, entre elles, un matxet; el personal funcionari de Secció Oberta coneixia aquest fet i mai no li havia posat entrebancs. A l'octubre, però, en van prendre nota i, quan S.G.G. va voler sortir un dilluns per anar a la feina, el van retenir i li van anunciar que, per l'intent d'introducció d'armes a la presó, la junta de tractament havia decidit retornar-lo a Brians. La família estava preocupada pel seu estat de salut, ja que l'equip mèdic només l'ha visitat el segon dia de la vaga i perquè, el 29 de gener, va patir un desmai. Malgrat la insistència de la mare, el centre no la va mantenir informada. La desinformació és tan gran que sembla que part del funcionari no s'ha assabentat de la protesta, tot i que S.G.G. havia comunicat la vaga a la direcció del centre.

El zenit de l'economia mundial

Les economies industrialitzades modernes són enormement dependents de recursos no renovables. Des de Malthus (1766-1834), diferents pensadores s'havien preocupat periòdicament per l'escassetat i l'esgotament dels recursos sense èxit. Actualment, cada vegada s'accepta més que el moment crític no és l'esgotament d'un recurs clau com ara el petroli, sinó el seu zenit o sostre d'extracció. Més enllà dels debats sobre quan arribarà aquest dia –o si ja ha arribat–, els interrogants derivats giren al voltant de l'impacte que tindrà aquest fet en les estructures actuals i si, inexorablement, caldrà fer el pas cap a un nou règim econòmic.

Christian Kerschner i Iñaki Arto Olaizola
afons@setmanaridirecta.info

L'escassetat i l'esgotament dels recursos ha estat un tema cabdal de preocupació entre pensadores i economistes des de fa diversos segles, com en el cas de les terres fèrtils per Malthus o del carbó per Jevons (1835-1882). Aquestes consideracions van ser ignorades per la generació d'economistes següent quan el potencial del petroli es va fer evident i va permetre l'agricultura moderna i un creixement econòmic enorme a gran part del món fins avui. A més, la suposada substitució del carbó pel petroli va ajudar a crear la teoria de la substitució il·limitada d'un recurs per un altre i l'enorme optimisme davant les noves tecnologies.

encara quedaven més de 30 anys per trobar substituïts. El zenit d'extracció, en canvi, serà molt abans. De fet, segons alguna gent experta, ja l'hem passat fa temps (ASPO, 2009). Però la data exacta d'aquest fenomen –així com la pregunta sobre el seu significat– continua sent objecte de grans debats. Per les seguidors d'un punt de vista sistemàtic (Odum, 1971), és llavors quan estarem davant d'un "canvi de règim" del nostre sistema energètic i, en última instància, de la nostra societat. La pedra angular d'aquest sistema energètic són determinats recursos que són accessibles en una determinada qualitat i quantitat (Kerschner, Bermejo et al., 2010).

La qualitat del recurs

En relació a la qualitat, podem dir que els millors dipòsits de petroli sempre són explotats en primer lloc; és per això que la qualitat de la segona part de la dotació és menys favorable: menor concentració i/o puresa (per exemple, petrolis més pesats o amb major proporció de contaminants com el sofre) i geològicament i/o políticament menys accessibles. Per això, podem distingir entre la qualitat del recurs en el sòl i la qualitat del lloc del dipòsit.

Aquests factors redueixen el contingut net d'energia (l'energia continguda en el recurs menys l'energia necessària per accedir-hi, extreure'l, transportar-lo i processar-lo) del producte final. Pretendre incloure tots els factors directes i indirectes en un balanç energètic és un tema truculent i encara força qüestionat (Giampietro, Mayumi et al., 2010). Però, fins ara, els estudis de l'EROI (sigles en anglès de Retorn Energètic sobre les Inversions) desenvolupats per Charles Hall i altres (p.e. Murphy and Hall, 2010) suggereixen que, del petroli i del gas de l'any 1970, encara se'n guanyaven 30 unitats de rendiment energètic per cada unitat d'input d'energia, mentre que, el 2005, ja només donava entre 11:1 i 18:1.

La qualitat del lloc

Passa el mateix amb la qualitat del lloc de l'extracció, ja que els nous descobriments tendeixen a fer-se a dipòsits més petits, fet que augmenta els costos d'exploració i d'explotació per unitat recuperada de

MIRALLS
Esteban Ibarra
"Els grups ultrastil·listes utilitzen la xarxa per reclutar joves i articular-se políticament"
pàg. 4 i 5

BON VIURE
Els horts urbans que existeixen a la ciutat de Barcelona
pàg. 7

Quaderns d'Illacrua 47

DIRECTA 214

2 de febrer de 2011

IL·LUSTRACIÓ:
Elia Espinosa

recurs. El descobriment de camps petrolers gegants (per sobre dels 0,5 gigabarrils), que representen només l'1% de tots els jaciments petrolers del món però prop del 60% (Robelius, 2007) de la producció mundial, és una cosa molt poc freqüent en l'actualitat. Els pocs que hi ha acostumen a atraure una atenció mediàtica enorme i fomenten la percepció que encara queda molt petroli per descobrir. Un exemple d'això és la troballa més gran dels últims 30 anys, el jaciment petroler de Tupí –descobert el 2006– i l'equatorià de Yasuní-ITT. En realitat, es calcula que, un cop superat el zenit del petroli, es necessitaran més de quinze descobriments com el de Tupí cada any per mantenir l'*statu quo* (Bermejo, 2008). A més, Tupí es troba a 300 quilòmetres de la costa i a una profunditat d'entre cinc i set quilòmetres (dos quilòmetres d'aigua de mar, un quilòmetre de post sal i dos quilòmetres de sal), fet que implica uns costos i uns desafiaments tècnics enormes d'extracció (especialment la capa de sal).

Falta mencionar els jaciments amb poca qualitat que es troben a les fronteres de les matèries primeres –segons la definició de Martínez Alier (2002)– i que, per tant, són els que causen més conflictes (p.e. Orta Martínez, Napolitano et al. 2007) i accidents mediambientals (com l'accident recent del golf de Mèxic).

La quantitat total al dipòsit

La segona dimensió del zenit del petroli és la seva quantitat. Aquí es pot distingir entre la quantitat al dipòsit i la quantitat màxima del flux diari. Per mesurar el pri-

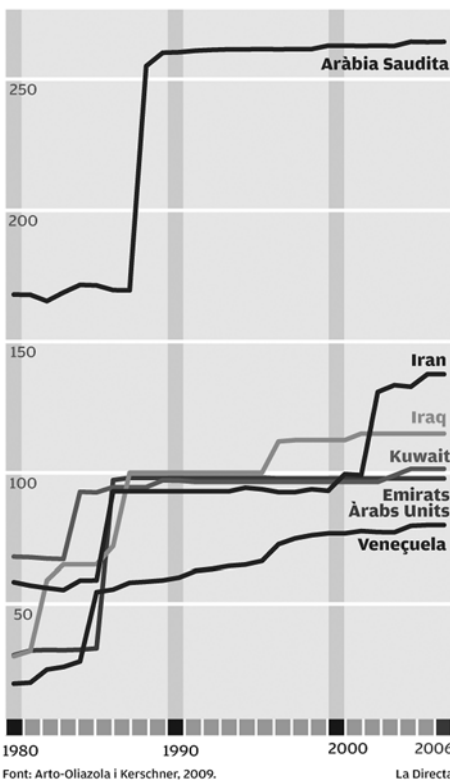
mer paràmetre, s'utilitza l'URR (Ultimately Recoverable Resource), anomenat recurs recuperable en última instància. És una de les dues xifres crucials per establir les corbes de producció –com la que mostra el gràfic 1– i el corresponent zenit del petroli (o d'altres recursos no renovables). L'URR de Tupí, per exemple, se situa al voltant de vuit gigabarrils (Gb), equivalents només al consum de petroli mundial de tres mesos el 2008 (85 milions de barrils diaris Mb/d), i la de Yasuní ITT a 0,9 Gb o onze dies. L'URR mundial per al petroli convencional i no convencional (petrolis pesats, com les sorres asfàltiques del Canadà, el petroli polar i el d'aigües profundes) genera molts debats perquè el Servei Geològic dels EUA el situa quasi al doble del que estimen els experts de l'Associació per a l'Estudi dels Zenit del Petroli i del Gas (ASPO).

Segons aquestes apreciacions, la data del zenit pot variar en un marge de més de 30 anys només per al petroli convencional (Sorrell and Speirs, 2009). En primer lloc, aquestes divergències es deuen al fet que l'USGS manté prediccions molt optimistes sobre el "creixement de les reserves existents" i una taxa de descobriments futurs molt per damunt de la taxa actual.

En segon lloc, hi ha irregularitats i problemes en les dades oficials dels països de l'Organització de Països Exportadors del Petroli (OPEP) que compliquen el càlcul fiable de l'URR mundial. Probablement per raons polítiques internes i no geològiques (per exemple, reserves

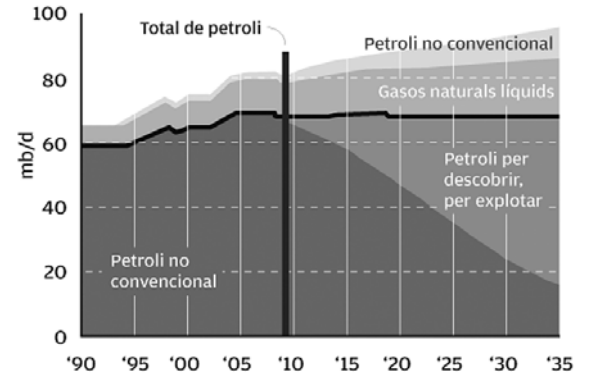
Evolució de les reserves declarades pels principals països de l'OPEP

1980-2006. En milers de milions de barrils.

Gràfic 1: Esgotament general del petroli i el gas. Font: ASPO Newsletter 100, abril de 2009.

Producció de petroli mundial per tipus a l'escenari de l'AIE de noves polítiques

Gràfic 3: Producció de petroli mundial per tipus en l'escenari de noves polítiques (WEO, 2010)

més grans significa quotes més grans i més estatus polític), diversos dels seus membres van incrementar de forma important la dotació de reserves durant els anys 80 –Kuwait fins un 50%– sense haver trobat cap jaciment nou (gràfic 3; Arto-Oliazola and Kerschner, 2009). A més, hi ha països que, des dels anys 80, han congelat les seves declaracions (quantitat declarada) al mateix nivell, tot i estar extraient milions de barrils diàriament.

era que els pics de producció en camps petrolers individuals es manifestaven com corbes en forma de campana i que es podrien repetir en la mateixa forma a les regions i els països petrolers i, fins i tot, a tot el planeta.

Als EUA, els descobriments van assolir el seu pic durant la dècada de 1930, un fet que va permetre que Hubbert (1956) predigués que aquest país arribaria al seu sostre de producció el 1971 i només s'equivocà per un any, ja que el zenit es va assolir l'octubre de 1970 (USGS 2008). Posteriorment, els seus mètodes han estat perfeccionats i completats amb dades més recents per l'ASPO, que ha estimat un zenit del petroli i del gas al voltant de l'any 2008 (gràfic 1).

Un exemple del Canadà

Les sorres asfàltiques canadenques són un bon exemple de la importància de les dues dimensions quantitatives de l'esgotament dels recursos. Actualment, el Canadà produeix 1,32 Mb/d a partir de les seves sorres asfàltiques i les empreses responsables esperen assolir els 3 Mb/d el 2018 (<http://www.energy.gov.ab.ca/Our-Business/oilsands.asp>). Aquesta contribució a la producció mundial de petroli, que gira al voltant dels 85 Mb/d, és més aviat modesta, tenint en compte que la gent que habita Alberta, suposadament, està vivint sobre 170,4 Gb de reserves confirmades (govern d'Alberta, 2010). Aquest dipòsit gegant ha fet que alguna gent afirmés que el Canadà podria ser la futura Aràbia Saudita, que actualment té unes reserves confirmades de 264,2 Gb (BP, 2009) i contribueix a la producció mundial amb uns 10,85 Mb/d. No obstant això, extreure petroli de mines de sorres asfàltiques a cel obert no té res a veure amb fer-ho en un pou a l'Orient Mitjà. Són operacions molt costoses en termes energètics, econòmics, ambientals i socials. La infraestructura copiosa que requereixen va resultar en l'abandonament de molts projectes durant la crisi financera de 2008 (Economist, 2009).

L'impacte social i ambiental del processament de sorres asfàltiques (i altres petrolis no convencionals) són enormes, generen conflictes amb les poblacions indígenes i contaminen àrees molt grans amb substàncies tòxiques. Prop de 530 quilòmetres quadrats de zones que abans eren boscos i aiguamolls –cinc vegades la superfície de l'àrea metropolitana de Barcelona– han estat destruïts per les quatre principals empreses extractives a la zona (Kean, 2009).

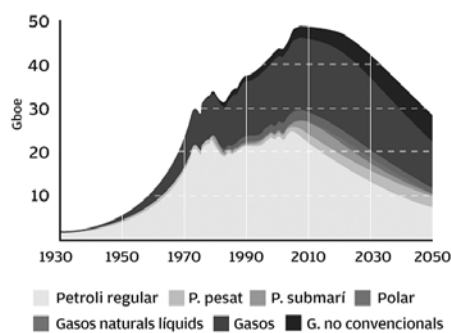
Segons un informant de l'Agència Internacional de l'Energia, aquesta rep pressions de l'administració nord-americana per manipular els seus informes i suavitzar la seva posició sobre l'arribada d'una crisi energètica imminent

La quantitat diària: el zenit

A part de l'URR o valor global, cada dipòsit està caracteritzat per una altra variable poc coneguda, però amb la mateixa importància: els fluxos màxims de producció en el temps, determinats per les seves propietats geològiques i econòmiques. Encara que l'URR sigui molt gran per un dipòsit, aquesta xifra no té rellevància econòmica si no es coneix la magnitud d'aquest flux. En el cas del petroli, aquesta variable s'anomena *zenit del petroli*, una expressió encunyada per primera vegada pel geòleg del petroli King Hubbert (1949). El seu argument

Gràfic 2: Evolució de les reserves declarades pels principals països de l'OPEP. 1980-2006. Milers de milions de barrils. Font: Arto-Oliazola and Kerschner 2009

Perfils de producció de petroli i gas Cas Base 2008

Què vol dir aquest sostre?

Anticipar el moment i el nivell del zenit de la producció petrolera és una qüestió extremadament complexa, però un ampli grup de gent experta afirma que el 2008 va superar el zenit de producció de tots els combustibles líquids (petrolis convencionals, no convencionals i biocombustibles), al voltant dels 85 Mb/d. Steven Sorrell i altres expertes, a la seva metaanàlisi publicada el 2009 –i molt reconeguda–, situen el zenit entre 2009 i 2031, però adverteixen que hi ha un risc considerable que això es produeixi abans de l'any 2020 (Sorrell and Speirs 2009).

Mentre continuen el debat intens i les investigacions per respondre l'interrogant de *quan* s'assolirà el zenit del petroli (i del gas i del carbó), s'ha investigat poc sobre com afectaria això la nostra societat. (Hirsch, 2005; Arto-Oliazola and Kerschner, 2009; Kerschner and Hubacek, 2009). Segurament, la reacció immediata serà un augment considerable dels preus de l'energia, com ja vam veure el 2008, quan el petroli va arribar a més de 140 dòlars el barril. Un augment de tal magnitud és enormement perjudicial pel creixement econòmic i pel sistema financer internacional, que es basa en l'endeutament amb l'esperança d'una futura expansió. Tot i que això és difícil de demostrar, sembla que cada vegada hi ha més consciència sobre el fet que les crisis financeres recents han tingut el seu origen en l'augment explosiu dels preus del petroli (Lewis, 2010). El cas dels EUA, on s'ha constatat que tots els pics en el preu

del petroli han anat acompanyats de períodes de recessió (Murphy and Balogh, 2009), és bastant clar.

Les institucions: preocupades en secret

El *mantra* habitual entre economistes ortodoxes és que les forces del mercat, quan veuen que, davant l'escassetat, els preus del petroli augmenten, comencen a trobar substituïts i alternatives al petroli i altres recursos no renovables (p.e. Solow, 1974; Lynch, 1999; Odell, 1999). En sintonia amb aquest argument, el ministre

El ministre del petroli de l'Aràbia Saudita va dir: "L'edat de pedra no va acabar per la falta de pedres i l'era del petroli també acabarà, però no per una carència de petroli"

del petroli de l'Aràbia Saudita, Sheikh Ahmed Zaki Yamani, va pronunciar la famosa afirmació: "L'edat de pedra no va acabar per la falta de pedres i l'era del petroli també acabarà, però no per una carència de petroli" (Mably, 2000; p. 1). Potser a causa d'aquest paradigma dominant, les respostes de les institucions davant el zenit del petroli encara són molt escasses (Cordell and Kerschner, 2007).

El gràfic 3, publicat el 2010 per l'Agència Internacional de l'Energia (IEA, sigles en anglès) (2010), l'organització

Vessament en flames al Golf de Mèxic, l'any passat -
Arxiu

estadista més influent en qüestions energètiques, només revela un pic de la producció de petroli convencional. Amb tot, la seva postura és que els nous descobriments encara permetran fer un camí prou llarg i que el gas natural líquid (NGL) –del qual s'obté el butà o el propà– i el petroli no convencional visualitzaran un augment de la producció més enllà de l'any 2035. Els futurs descobriments, però, encara estan per fer.

Tot i això, membres del funcionariat de l'IEA ja han fet pública la seva inquietud i preocupació davant d'una crisi energètica imminent (p.e. Birol 2008), però, segons un informant de la mateixa agència, aquesta rep pressions de l'administració nord-americana per manipular els seus informes de manera que se suavitzi la seva posició al respecte (Leviit, 2010). Altres expertes també qüestionen l'objectivitat de l'IEA (Gail the Actuary, 2010).

Mentrestant, al Regne Unit, un grup de grans empreses (inclosa Vigin) ha creat un grup de treball de la indústria sobre el zenit del petroli i la seguretat energètica, l'Industry Taskforce on Peak Oil and Energy Security (ITPOES), que està fent pressió al govern britànic perquè afronti el problema. Segons el diari britànic *The Guardian*, el govern ja està molt preocupat des de fa temps –en secret– i amaga els plans de crisi que està desenvolupant el seu Departament d'Energia i Canvi Climàtic (DECC) juntament amb el Banc Nacional d'Anglaterra, representants de la indústria i el Ministeri de Defensa (MacAlister and Badal, 2010).

Sembla, però, que les forces armades nord-americanes –principals consumidors individuals de derivats del petroli a tot el món– estan menys preocupades per la reacció pública i ja han advertit en un informe publicat el 2010 que, l'any 2012, ja no hi haurà excedent de la capacitat productiva del petroli i que, abans de 2015, faltaran deu milions de barrils a l'economia mundial (USJFC, 2010). Un altre informe de l'any passat de les forces armades d'Alemanya va advertir del possible col·lapse dels mercats mundials i d'un canvi en l'equilibri del poder al món a causa del zenit del petroli. (Zentrum für Transformation der Bundeswehr, 2010).

Canvi o col·lapse

Mentre aquests organismes continuen debatent sobre la dimensió quantitativa del zenit del petroli, fins i tot l'IEA ja ha admès que "s'han acabat els temps del petroli barat" (IEA, 2010). Això es deu a tots els aspectes de qualitat del petroli restant i als dipòsits actuals, que disminueixen l'energia neta que necessita l'economia. A més, l'impacte negatiu cap al medi ambient i els costos socials de l'extracció augmenten. Els mateixos principis esmentats anteriorment expliquen el fet que els altres combustibles fòssils com el gas o el carbó (Kerschner, Bermejo et al. 2010) o els anomenats renovables no puguin substituir el petroli com a font d'energia en la quantitat i amb la qualitat que necessitem.

Per tant, per evitar un col·lapse incontrolable de les nostres economies i una crisi similar o pitjor a la dels anys 30, cal disminuir o decreixen els fluxos de materials i d'energia a nivells sostenibles. L'objectiu final d'aquest procés seria assolir un estat estacionari (Kerschner, 2008) amb un sistema econòmic alternatiu i més just que l'actual. (Christian Kerschner és membre de l'Institut de Ciència i Tecnologia Ambientals, UAB christian.kerschner@gmail.com i Iñaki Arto és del Grupo de Investigación en Economía Ecológica y Ecología Política-EKO-POL, Universidad del País Vasco i.arto@ehu.es).

BIBLIOGRAFIA

- Bermejo, R. (2008). *Un futuro sin petróleo: colapsos y transformaciones socioeconómicas*. Madrid, Catarata.
- Arto-Oliazola, I. and C. Kerschner (2009). *La economía vasca ante el techo del petróleo: una primera aproximación*. *Economía, Revista Vasca de Economía* 71: 84-113.
- Kerschner, C. (2008). *Economía en estado estacionario vs. decrecimiento económico: ¿opciones o complementos?* *Ecología política* 35: 13-15.

Este
Iba
“Si ab
el j
era el
expiat
ara h
l’isla

El Moviment contra la Intolerància es va fundar ara fa vint anys i, enguany, se celebra el seu aniversari. Al capdavant d’aquesta entitat, nascuda arran de l’assassinat de la jove dominicana Lucrecia Pérez a mans d’un grup neonazi a Madrid, Esteban Ibarra coordina una intensa labor de denúncia sobre el racisme i el feixisme a l’Estat espanyol. Bregat en la lluita antifranquista, aquest educador en comunicació s’ha convertit en un dels majors experts del fenomen neonazi a l’Estat i al conjunt d’Europa, contra el qual ha plantejat nombroses campanyes de sensibilització ciutadana. Assajos tan importants com *Hablemos de convivencia y tolerancia*, *Intolerancia. No, gracias*, *Los crímenes del odio* o *Tiempos de solidaridad* integren un cartipàs de referència que fan d’Ibarra -i de la seva entitat- un motor cabdal en la lluita contra les noves expressions feixistes del segle XXI. Dues dècades després d’iniciar aquest camí, no exempt d’entrebancs i de sacrificis personals, el seu és un testimoni d’esperança per a la construcció d’una societat garant dels drets i de les llibertats fonamentals.

Alex Romaguera

entrevista@setmanaridirecta.info

Quina incidència té la ultradreta a l’Estat espanyol?

Existeixen diversos espais. Primer, una dreta extrema del PP amb discursos similars al de la Plataforma per Catalunya, com vam veure amb la campanya d’Alicia Sánchez Camacho a les darreres eleccions catalanes. Després, hi ha una ultradreta nova, representada pel partit de Josep Anglada i altres que, si bé són minoritaris, tenen una incidència extraordinària en l’agitació política. Aquí trobaríem l’MSR, España 2000, Democracia Nacional o Alianza Nacional. I, per últim, grupuscles que apareixen a les marxades d’aquestes formacions, alhora que protagonitzen atacs contra immigrants o locals d’esquerres. Tot plegat conforma una espai d’intolerància que es retroalimenta constantment.

—
“La dreta extrema del PP i els grups neonazis conformen un espai d’intolerància que es retroalimenta constantment”
 —

Entre aquests grupuscles, sembla que sorgeixen bandes ultranacionalistes inspirades en els grups autònoms alemanys. És així?

Amb prou feines es localitzen a mitja dotzena de ciutats. És més preocupant, en canvi, l’emergència de Blood & Honour, Hammerskins i grups clandestins que es nodreixen dels grups ultres del futbol. Dirigents de les Brigades Blanquiazules de l’Espanyol o dels Ultras Sur del Real Madrid han estat jutjats per pertànyer-hi.

Com s’alimenta aquest feixisme?

S’aprofita de la crisi per atiar l’odi a la diferència; odi a l’immigrant, a l’homosexual, al jueu, a l’antifeixista i a la gent ideològicament d’esquerres, als quals culpa de tots els mals. I, tal com va fer el nazisme en el seu moment, que va focalitzar l’odi en els jueus, ara ho fa en la immigració de religió musulmana plantejant un conflicte cultural que condueix a l’estigmatització i a la demonització d’aquest col·lectiu. No calen burques; crea un enemic a qui s’ha de destruir.

En quina mesura ha abandonat les tesis franquistes?

Als inicis de la transició, tenia el projecte d’impedir la consolidació de la democràcia i centrava els atacs en el comunisme i l’anarquisme. Amb la fallida del 23-F, però, inicia una reconstrucció que durarà fins els anys 90 en la qual, sense deixar els fonaments autoritaris, violents i dogmàtics, relega la vella bandera per una de nova: la xenofòbia, a imatge i semblança del que feia la ultradreta a Europa. Aquesta bandera serà dominant fins l’any 2000 i, d’aleshores ençà, ha incorporat com a l’element nou la islamofòbia. Continua atiant l’odi, però converteix el món islàmic en el boc expiatori. Tot gira al voltant d’això.

Ja no apel·la als règims dictatorials?

S’adapta a la democràcia. Fixem-nos, sinó, en Suècia: una socialdemocràcia multicultural molt ben consolidada. La ultradreta ha assolit vint diputats a base de construir la idea segons la qual l’estat del benestar perillava perquè les ajudes van a l’immigrant, a qui exemplifica amb la imatge del burca. Stieg Larsson ja ho advertia als anys 90, quan a Espanya ens lamentàvem per la mort de Lucrecia Pérez. Ell pronosticava el creixement imparellable de la xenofòbia.

L’atemptat islamista a les Torres Bessones i els posteriors a Madrid i a Londres han afavorit el seu arrelament?

La islamofòbia no va créixer amb Nova York ni amb Atocha. Vaig participar a les mobilitzacions de condemna d’aquells fets i la gent sabia distingir entre el musulmà i els autors de la barbàrie. Ara bé, els efectes d’una propaganda repetida fins a l’extenuació i, sobretot, l’esclat de la crisi han provocat un dany irreparable. Eslògans com *5 milions d’aturats, 5 milions d’immigrants expulsats* fan molt de mal. I l’exemple el trobem amb Le Pen, que vincula la immigració amb l’atur, la crisi, la inseguretat i la delinqüència. A través d’aquesta tetralogia, aconsegueix fer-se amb el 17% dels vots.

Això també ha catapultat forces ultracatòliques que reivindicuen una Europa cristiana. Quin paper poden tenir?

Formen part del discurs de la intolerància al costat de grups antiavortistes i retrògrads. Un espai a mig camí entre el PP i l’extrema dreta amb els quals es retroalimenta. Caldrà veure si, a l’Estat espanyol, d’aquest tercer espai, en neix un partit anàleg al Tea Party nord-americà. En tot cas, són expressions integrades dins d’aquest ecosistema de la negació, que va de la intolerància fins a l’odi extrem i que, com veiem, atempta contra la convivència i la cohesió social.

“Caminante no hay camino, se hace camino al andar;
y al volver la vista atrás, se ve la senda que nunca se ha de volver a pisar”
Antonio Machado

eban
 rra:
 ans
 ueu
 boc
 tori,
 o és
 am”

FOTOGRAFIES:
 Ivan Giménez

El més greu és com el PP endureix el seu missatge aprofitant que té algú més radical a la seva dreta.

Amb el pretext d'aquest extrem, fa un viratge cap a la intolerància, sens dubte. Una tendència que a Europa s'ha consolidat, ja sigui a Itàlia, a Anglaterra o als països nòrdics, amb la diferència que, a l'Estat espanyol, aquest magma d'intolerància està menys cohesionat.

Són els matisos o és que el PP ha absorbit el discurs i impedeix que l'extrema dreta sigui forta?

Les dues coses. El fracàs de l'MSR, España 2000 i el Frente Nacional de confluïr en una sola formació succeeix per això. Acaben preferint ser fidels al seu corrent ideològic que no pas buscar una coalició. Ara bé, aquests matisos es poden superar, com va passar durant el franquisme, on, des del corrent nacionalcatolista fins al sector obrerista, es van aixoplugar al voltant de la dictadura. Si aleshores Franco era l'element de cohesió, ara ho és la islamofòbia, a través de la qual volen imposar el seu règim totalitari.

—
“L'arribada d'Internet ha multiplicat l'agressivitat dels grups ultres, que utilitzen la xarxa per reclutar joves i articular-se políticament”

—
“Hem de fer pedagogia als llocs on actua la ultradreta i treballar en l'àmbit educatiu per desmuntar els prejudicis”

En quina mesura Internet ha estès la doctrina de l'odi?
 És una circumstància nova. Si entre els anys 1990 i 1995 es va viure un combat molt agressiu amb morts i actes de violència, amb l'arribada d'Internet, aquesta agressivitat es multiplica perquè facilita que els grups ultres es propaguin, reclutin joves i s'articulin políticament. Hi ha unes 500 pàgines dedicades a promoure aquest odi.

“La incitació a l'odi ha de ser sancionable”

Cal un blindatge legal per aturar les expressions d'intolerància?

És imprescindible la creació de la Fiscalia contra l'Odi que hauria de preveure la nova llei per la igualtat de tracte i contra la discriminació. Aquesta norma, pendent d'aprovació, ha de fixar els límits del respecte a la dignitat de la persona.

Confia que prosperi?

La societat civil ha d'obligar les institucions a respectar els drets fonamentals. I això també passa per reformar el Codi Penal perquè s'apliquin els articles 510 i

577, referents a la incitació de l'odi racial. Alguns jutges diuen que això no pressuposa un efecte delictiu, però cal recordar-los que crea una atmosfera sancionable. També s'ha de combatre la decisió del Tribunal Constitucional de permetre que negacionistes de l'holocaust puguin difondre les seves tesis en sòl espanyol, a més d'aplicar la llei de partits a les formacions que avui proclamen la supremacia racial i el nacional-socialisme. És una vergonya que encara estiguem així.

De tota manera, això no es visualitza al carrer?

Però busca deslegitimar les denúncies per racisme o xenofòbia i, a través de fóruns i altres espais, accentuar els prejudicis contra l'immigrant. És un magma que no té vincles orgànics, però que coincideix en el rebuig a la diferència. Aquest discurs, compartit —com he dit abans— per la dreta extrema del PP i els grups neonazis, va penetrant poc a poc a la població. Així ho hem vist als Estats Units amb Sarah Palin i el Tea Party, que, tot i rebutjar la violència, ha posat els objectius a la diana. Salvant les distàncies, a Badalona, està passant el mateix quan el PP posa els gitanos romanesos al punt de mira.

A banda que el PP faci de tap i que les diferències ideològiques separin aquests col·lectius, quins altres factors fan que la ultradreta continuï atomitzada?

El treball de denúncia social. Malgrat tots els problemes, la societat civil és un antídoto perquè el feixisme no s'estengui com ho fa en altres països. Pensem que, en només deu anys, l'Estat espanyol ha passat de tenir 800.000 immigrants a gairebé cinc milions i mig. I això cal valorar-ho molt. Aquí, no han cristal·litzat un NPD alemany ni una Lliga Nord i, tot i les dificultats, gestionem bé aquesta nova realitat demogràfica. En el futur, als adolescents de catorze a setze anys que creixen en la multiculturalitat, els restarà possibilitats de caure en l'odi, ja que el mestissatge crea vincles molt forts. Amb el temps, ho tenim guanyat.

La destrucció de conquestes socials pot llençar la feina pel terra?

Òbviament, ajuda a propagar les tesis de la ultradreta perquè desperta el conflicte entre grups socials. Per aquest motiu, la pràctica antifeixista ha d'abandonar el discurs dels anys 30 i, tot i ser crítica amb les institucions democràtiques, no oblidar que la nova ultradreta té com a objectiu últim carregar-se aquestes institucions.

Ha de canviar d'estratègia?

Al meu entendre, ha d'arrossegar l'administració perquè posi límits, a més de buscar noves pràctiques davant un neofeixisme identitari que utilitza les xarxes i altres espais per propagar l'odi. Això vol dir fer pedagogia als llocs on actua la ultradreta i treballar en l'àmbit educatiu per desmuntar els prejudicis que difon aquest espai d'intolerància, sabent —com deia Einstein— que “és més difícil neutralitzar un prejudici que dividir un àtom”. En definitiva: hem de canviar els mètodes i, davant d'aquesta ofensiva reaccionària, buscar complicitats socials i institucionals per avançar cap a una societat més justa i solidària.

Lacetans per un Solsonès empeltat al territori

El Centre d'Estudis Lacetans complirà quinze anys aviat. Es tracta d'un dels moviments associatius més dinàmics de les comarques centrals. Amb una perspectiva interdisciplinària, acull activitats que fomenten la defensa del medi, la cultura i la preservació de la memòria històrica entre el veïnat del Solsonès.

Àlex Romaguera

petjades@setmanaridirecta.info

El Centre d'Estudis Lacetans (CEL) ofereix, pràcticament cada setmana, una proposta relacionada amb el món de la cultura, el medi o al voltant d'una qüestió d'interès general. El ventall d'ofertes és tan ampli com el nombre de persones que participen d'aquest espai cívic nascut el 1996 amb l'objectiu de promoure la difusió i la conservació del patrimoni natural i cultural del Solsonès. Impulsat per professionals i amants del paisatge, el Centre pretén "cobrir el buit existent davant la manca de sensibilitat patrimonial", motiu pel qual aspira a reforçar aquest aspecte a través de quatre àrees de treball: arqueologia, natura, història i fotografia. De forma autònoma, cada grup organitza els seus actes i, a la vegada, "sumen esforços per enriquir la vida dels territoris i emplacen les institucions a recollir les seves demandes", comenten les seves promotores. Precisament, gràcies a aquesta vocació pública, la plataforma solsonenca ha forçat els ajuntaments a salvaguardar els vestigis històrics i l'ecosistema amenaçat per la voràgine urbanística.

La plataforma ha forçat els ajuntaments a salvaguardar els vestigis històrics i l'ecosistema amenaçat per la voràgine urbanística

La secció d'arqueologia desenvolupa un programa de recerca sobre l'evolució del territori durant la protohistòria, l'antiguitat i l'època medieval, amb excavacions que s'han estès pel Berguedà, l'Urgell o la Segarra. Aquest grup ha esdevingut una secció de referència dins el món de l'arqueologia catalana. Al seu torn, la secció de Natura organitza sortides temàtiques i emprèn campanyes que reclamen la conservació del patrimoni biològic del Solsonès, tal com expressa el Dia del Municipi, durant el qual impulsa xerrades i exposicions sobre la biodiversitat de la comarca. També destaquen les jornades d'observació i estudi dels bolets, les conferències sobre els ecosistemes d'altres països o els informes que fa, de forma periòdica, de l'aigua dels rierols o aqüífers de la zona. La darrera activitat ha consistit en una excursió a la Fageda de Valielles de Busa per inventariar les seves espècies animals i vegetals més representatives.

Memòria immortalitzada

L'altre vessant del projecte és la memòria històrica. A través d'una taula dinamitzadora, desenes de persones s'aproximen cada setmana al patrimoni de la comarca, ja sigui en forma de seminaris, excursions o activitats on s'investiguen els indrets de la memòria. En aquesta tasca ingent, el Grup d'Història ha retut homenatges als deportats i deportades solsonines als camps nazis o a les milícies republicanes que van morir en defensa de la democràcia. Més recentment, va dedicar una sessió a rastrejar el bombardeig feixista de l'any 1938, a visitar la mina que va construir el Batalló Disciplinari de Can Jovall per resguardar-se o a la lluita per la reparació moral i jurídica de les víctimes de l'espoli franquista, tractada en una taula rodona per part de la Comissió de la Dignitat.

Fruit d'aquest esforç, a principis de 2010, el Grup d'Història va signar un conveni amb l'Arxiu Comarcal del Solsonès per posar a l'abast de la gent la documentació de la guerra civil i la dictadura, com ara els expedients del Tribunal de Responsabilitats Polítiques i els consells de guerra sumaríssims. "Documentació que desmenteix el tòpic que, al Solsonès, no hi va haver repressió, malgrat la forta ascendència conservadora i religiosa dels habitants de la comarca", expliquen a la memòria.

L'any 2008, el Grup d'Arqueologia va descobrir una torre de guaita al Castell vell d'Olius

- Arxiu

Tota la labor de recerca queda plasmada als audiovisuals, dossiers i retrospectives gràfiques que elabora el Grup de Fotografia del CEL, la quarta pota de l'entitat. Una colla d'amants de la fotografia que, a més de compilar l'activitat, immortalitza els paratges més emblemàtics, organitza jornades formatives i trobades obertes a la participació de persones aficionades. Les últimes exposicions han estat *La lluita per l'oportunitat*

de viure, dedicada a les lluites de les dones des de la Segona República fins a la democràcia, i *Solsonès... natura viva*, on les visitants han pogut descobrir la riquesa biològica dels diferents municipis.

La incidència del Centre d'Estudis Lacetans ha convertit el projecte en un espai participatiu cabdal per l'aprofundiment i el debat democràtic a la comarca del Solsonès.

La secció de fotografia, durant l'estudi de les orquídes del Solsonès

- Arxiu

Pels racons vius de la ciutat

Es poden fer milers de recorreguts per Barcelona. El següent ens permetrà (re)conèixer els espais de treball de diverses hortolanes i contemplar de quina manera la natura participa i està present a la ciutat.

Isabel Mullins bonviure@setmanaridirecta.info

Des de les alçades de Collserola

Els horts comunitaris de Can Masdeu miren la ciutat de Barcelona des de dalt, però no deixen de ser part d'ella. Situats al vessant sud de la serra de Collserola, al barri de Canyelles, hi podem trobar els productes que cultiven una seixantena d'hortolanes en el marc d'un dels projectes impulsats des de Can Masdeu. Per Anna, una d'aquestes hortolanes, "la majoria de persones que formen part del projecte pertanyen a una generació de persones immigrades durant els anys 60 i 70, que provenen de diferents pobles de l'Espanya rural i que, des de petites, ja tenien una relació

molt especial amb la terra. Moltes d'elles, però, van haver de participar del món industrial mentre contemplaven la devaluació econòmica que patia, any rere any, la vida del camp i l'agricultura". En aquest projecte hortícola, explica Anna, també hi ha persones que troben en el cultiu una manera de crear una alternativa a la societat de consum. En aquesta línia, afegeix: "Hi ha una funció terapèutica molt important en el moment de cultivar". El millor dia per conèixer aquests horts és el diumenge, moment en què, sovint, es fan àpats populars, tallers i trobades.

Baixant a la ciutat

No gaire lluny de Can Masdeu, tot endinsant-nos a la ciutat, trobem la Clota. Els carrers estrets d'aquest barri –que pertany al districte d'Horta-Guinardó– evocuen el passat hortícola de Barcelona. Les cases i els seus jardins i horts resisteixen amagats dins el seu clot, avui rodejats d'edificis. Aquí, es pot comprar i plantar verdures a un pagès urbà, com ens indica Laura de Can Masdeu: "El trobareu baixant a la parada del bus 10, després del túnel de la Rovira, al final de la rambla del Carmel". Sortint d'aquest barri, ens endinsem de ple en el model urbà d'edificis i places de ciment. Això, però, no impedeix l'aparició d'altres tipus d'horts, que es cultiven amb creativitat als terrats, terrasses i balconades. Una mostra d'aquests cultius són els de Joan –del barri de La Sagrera– i els de Pere i de Julio, al Guinardó.

A finals de 2010, Pere va deixar la ciutat per anar-se'n a viure al camp. Abans de marxar, apunta, "el meu petit hort gran jardí es mudarà al Mas Guinardó, un futur centre sociocultural, on els companys de la cooperativa de consum Ecorocaguinarda serem els dinamitzadors i farem cursos i tallers sobre horticultura urbana". El seu antic veí, Julio del projecte Casa Verda, també va deixar Barcelona i, per tant, el seu hort, que definia com "un compromís social, pedagògic, lúdic i polític". Avui, Julio viu a Madrid i participa dels horts comunitaris de La Tabacalera, el centre social del cèntric barri de Lavapiés. Això demostra que, si hi ha ganes de treballar la terra, d'opcions, sempre se'n troben o se'n inventen. Així ho va fer Joan durant la seva joventut, quan va arribar a Barcelona provinent d'un poble de la província de Lleida. Aquest horticultor disposa de 250 metres quadrats de terrasses i 150 metres quadrats de dipòsit de reco-

llida d'aigua de pluja, amb la qual rega pràcticament tot l'hort. "Tot el que vaig aprendre de jove d'una agricultura variada, amb menys epidèmies, abans de la mecanització i la selecció de cultius, m'ha fet un amant de la natura", explica. Joan es dedica a compartir els secrets de la seva terrassa –ecosistema– on tot es reutilitza i es recicla –a través de visites, articles, foto-reports i documentals, com *Utopia*.

Passejant cap al centre de la ciutat, arribem a Gràcia, un barri històricament lligat als moviments socials de la ciutat. No obstant això, l'especulació immobiliària dels darrers anys ha provocat canvis importants en la consciència local. Ens ho explica Laura, veïna i hortolana de l'Hort comunitari de Gràcia, ubicat en un solar del carrer Banyoles fins que, el juliol de 2010, va ser desallotjat: "La nostra idea era alliberar un espai buit, abandonat i tancat per obrir-lo als veïns i veïnes del barri perquè l'usessin i li donessin vida. L'hort va ser el projecte inicial, però, al llarg de l'any i mig que va durar, s'hi van fer múltiples activitats i trobades de persones".

Hort comunitari del Xino al barri del Raval, Barcelona

Stefanie Fock

Del centre cap al mar

A mesura que ens acostem al centre, augmenta la densitat i disminueixen les possibilitats de trobar espais per conrear de forma col·lectiva. Tot i això, de resultes d'una llarga història de cohesió i lluita veïnal, els veïns i veïnes del Pou de la Figuera, al barri de Santa Caterina, ho han assolit. Maria, veïna i part del grup de treball de L'Hortet del Forat de la Vergonya situat en aquest mateix espai, ens parla de la seva iniciativa: "Tenim un projecte d'hort urbà ecològic per a la comunitat, gestionat per un grup obert de veïns. Ens organitzem a través d'assemblees i comissions. Totes les collites es guarden per compartir-les a les festes i menjars que organitzem; tot és obert i gratuït a qui hi vulgui participar".

Baixant del Forat de la Vergonya, arribem a la Barceloneta, l'antic barri mariner de la ciutat. Els seus carrers petits i sorollosos que desemboquen al mar mostren una urbanització antiga i compacta, revitalitzada a través del turisme, però també víctima de la seva especulació. "Hi ha pocs espais verds", comenta Jordi, professor d'una de les escoles del barri i coordinador d'un hort escolar. Jordi afegeix: "Hi ha un refrany que diu *de mica en mica, s'omple la pica*. L'hort no requereix presses, és un conjunt de petites coses que es necessiten unes a les altres, un sistema molt semblant a una xarxa de dependència entre els seus membres, però en el qual cadascun té la seva pròpia identitat i vida".

Hort urbà de la Colònia Castells, al barri de les Corts, Barcelona

Stefanie Fock

Tornant a Collserola

Si enfilem de nou la ciutat, a l'altre costat de la muntanya, arribem a Bellaterra i al campus de la UAB. A diferència del que passa al centre de la ciutat, on els espais són reduïts, aquí hi ha espais més amplis per conrear. I això és el que aprofita un grup d'estudiants que lidera el projecte de l'Hortet de l'Autònoma. "Conreem de manera ecològica, autogestionant-nos de manera comunitària. Estem en contacte amb els horts experimentals de la univer-

sitat i tenim una publicació que es diu *La Mala Herba*, que es pot trobar a la nostra pàgina web", comenta Víctor, estudiant i hortolà.

Arribem al final del nostre recorregut, tot i que encara es podrien incloure i connectar molts més espais i experiències. Poc a poc, les hortolanes es van sumant i multiplicant a través dels horts d'una Barcelona on ja es poden començar a collir els fruits d'aquestes sèmbrs importants.

L'ascensor calòric

FOTOGRAFIA: Xavi Martí

Una mica més de 500. Aquesta és la quantitat de calories que, aproximadament, té una de les hamburgueses gegants d'aquesta coneguda cadena de menjar ràpid. Almenys això assegura la taula nutricional que es pot consultar a Internet i que també deu estar penjada, embolcallada amb una capa de plàstic, en alguna columna amagada de l'establiment. És un dels símbols de la nostra manera de viure frenètica: menja ràpid, treballa ràpid, envia un missatge de correu electrònic ràpid, connecta't ràpid a les xarxes socials.

I, des de fa uns anys, també tenim l'oportunitat de cremar les calories ràpid. Tot, gràcies a unes altres cadenes o franquícies, els gimnasos; com el de la imatge, ben inserits al paisatge urbà de la ciutat de Barcelona. Podem aparcar el cotxe al soterrani, accedir-hi per l'ascensor, fer la nostra sessió d'exercicis

programats amb la nostra màquina favorita, dutxar-nos i marxar. Tot, sense trepitjar el carrer i amb fil musical inclòs.

Dins l'edifici de la imatge, el cicle calòric funciona a tot drap. L'energia agafa l'ascensor i puja un pis, talment com el greix que desprèn l'oli de saldo quan es crema a les fregidores, que funcionen sense parar. L'única diferència és que l'oli agafa l'elevador reservat per al servei, en l'àmbit de les entranyes de l'edifici. És a dir: l'extractor de fums. Són dues cares de la mateixa moneda, però disposades verticalment, l'una sobre de l'altra. D'una banda, el culte al cos, exercici físic entre quatre parets –de vidre doble–, és igual si neva o plou. D'altra banda, al pis de sota, menjar de baix cost preparat per ser digerit en un tres i no res, proteïnes i hidrats de carboni pel broc gros.

Carles Masià

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

ANÀLISI

‘El Mundo’ es contradia en les versions publicades sobre la manifestació del 31-D

Enric Borràs Abelló

El diari *El Mundo* ha dedicat una atenció molt especial a la crema d'una bandera espanyola i els avalots que es van produir durant la manifestació que es va celebrar a Palma amb motiu de la Diada de Mallorca el 31 de desembre. De fet, és el mitjà que ha gastat més paper per explicar les detencions de tres membres de l'organització de la manifestació acusades d'agredir dos policies i un palmesà. Però l'article on es narren aquestes detencions contradia la versió dels fets que havia explicat el mateix diari a dos articles anteriors. El periodista que el firma, especialitzat a escriure notícies en contra del català, sosté una versió incoherent amb la del redactor de successos que va cobrir la manifestació. Contradiu el seu

Explica que tres persones han estat ferides per l'actuació del cordó de seguretat, però és fals

company de redacció, sense citar cap font, tot i que ell no va assistir a la protesta. A més, publica fotografies, noms i cognoms de dues de les persones detingudes -que, recordem-ho, no han estat condemnades-, fa afirmacions contínuament sense explicar d'on les treu i se salta alguns dels principis deontològics bàsics que hauria de tenir presents qualsevol periodista.

Manifestació a Palma celebrada el 31 de desembre de 2010

L'autor de la notícia publicada el 18 de gener afirma que els dos policies i el ciutadà que van resultar lesionats van ser ferits quan la gent que integrava el cordó de seguretat de la manifestació "va crear una barrera per evitar que els policies fessin detencions". Diu que tot plegat va acabar amb diverses persones a terra, "dos dels quals eren policies, que van patir una lesió lleu en un ull i l'altre en una cama". A més, afirma que "un ancià que passava per allà va intentar ajudar els policies i va rebre un cop de cadira a la cara".

Aquesta versió no cita cap font, tot i que el redactor no era a la manifestació. Si la comparem amb la crònica firmada per un periodista de successos del mateix diari el 31 de desembre, però, els fets canvien. Allà, s'hi deia que els policies van "llançar-se sobre els que intentaven cremar la bandera", que alguns "dels simpatitzants maulets" van col·locar

cadires entre els qui cremaven la bandera i els policies i que "hi va haver moments de tensió i de cadires volant". Llavors, explicava que un senyor "que passava per allà" es va endur un cop de cadira a la cara. Deia que, arran d'aquest avalot, els dos policies van quedar ferits i que, amb tot, els agents van recuperar la bandera i els maulets van fugir. No va ser fins després de tot això que "el propi servei d'ordre de la manifestació va intervenir per evitar mals majors". Una redactora de la secció de política d'*El Mundo* va tornar a descriure els fets d'una manera semblant en un article publicat el 6 de gener, arran de la roda de premsa que va fer l'Esquerra Independentista de Mallorca. La periodista cita "testimonis oculars" i explica que els ferits van ser abans de la intervenció del servei d'ordre.

La diferència clau és que el periodista que explica les detencions

diu que les tres persones van ser lesionades arran de la intervenció del cordó de seguretat, que pretenia evitar detencions, mentre que, abans, els seus dos companys del diari havien afirmat que les contusions van ser prèvies a la intervenció del servei d'ordre, que tan sols volia "evitar mals majors". I per què és important? Doncs és clau, ja que els dos independentistes detinguts que l'últim article d'*El Mundo* situa al seu punt de mira eren del servei d'ordre, van intervenir als incidents per posar pau amb el cordó de seguretat i no poden tenir cap responsabilitat respecte de les lesions perquè aquestes es van produir abans que el cordó actués. De fet, tots dos, David Pujol i Guillem Colom, duien el guardapits de l'organització.

Aguilera no esmenta cap font d'informació i no estava present al lloc dels fets

Però què significa aquest canvi dels fets? D'una banda, que Aguilera descredita els seus dos companys de feina sense adjudicar cap font i sense haver estat al lloc dels fets. De l'altra, que el periodista o bé ha forçat els fets per fer encaixar allò que li han explicat amb allò que havien publicat els seus companys, o bé ni tan sols ha llegit correctament els seus companys i ha publicat directament una versió facilitada per la policia o algú pròxim a la policia.

Si és premeditat, si ha canviat l'explicació dels fets conscientment, és molt greu. Però, si no, també ho és, ja que vol dir que s'ha refiat d'una sola font (segurament de la policia o propera a la policia), que no ha contrastat els fets i que no llegeix els articles dels seus companys de feina. O que els ignora deliberadament. Ara, a l'article sobre les detencions, hi ha més problemes, ja que la fotografia de David Pujol, per exemple, s'ha tret de Facebook, fet que vulnera la intimitat del detingut. A més, el periodista enumera tota mena de fets que, suposadament, han comès els dos independentistes sense dir d'on els treu ni citar cap font que en doni credibilitat. Diu que David Pujol té antecedents, tot i que és fals que tingui antecedents penals. De l'altre detingut, Guillem Colom, el periodista diu que participa "a tots els tumults, amb empentes i escopinades a policies per enmig". Altra vegada, sense citar cap font. D'on la treu, aquesta afirmació? I si Colom té per costum empènyer, pegar i escopir policies, com és que mai no l'han condemnat o jutjat per això?

De fet, el text fins i tot es contradia a si mateix en diversos punts. D'una banda, diu que els tres detinguts són "veterans de l'independentisme mallorquí". De l'altra, que el tercer detingut, Roberto C., "no està tan vinculat com els altres dos als grups independentistes de Balears". A més, al final de la notícia, afirma que grups de Democràcia Nacional i l'MSR "van fer front" a la manifestació, quan en realitat només van aparèixer a la plaça d'Espanya, durant l'ofrena floral.

FREQÜÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de ooh. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona) www.rsk.cat | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Ràdio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coctv Nou Barris (Barcelona) coctv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

La revista del CIEMEN Subscriu-t'hi.

Quota anual: 16 euros (Espanya i Europa); 22 euros (a la resta del món)

Subscripció digital 8 euros

EUROPA DE LES NACIONS

CIEMEN Rocafort, 242 bis, 2n. 08029 Barcelona
T. 93 444 38 00. Fax 93 444 38 09

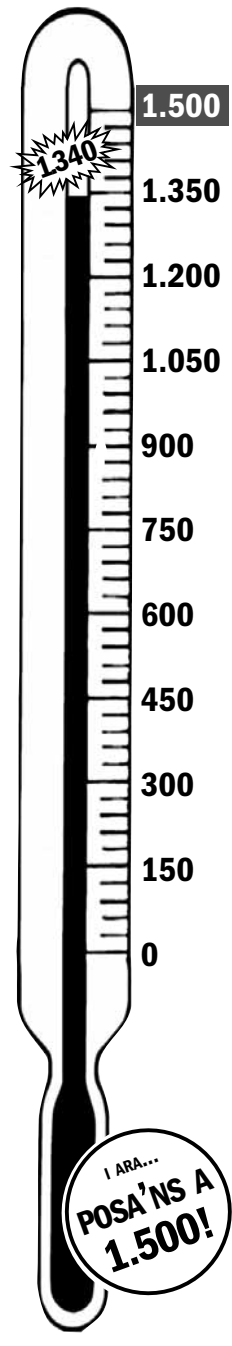
www.ciemen.cat

, espai directa

SUBSCRIPTÒMETRE

ATENCIÓ

Tradic
cionà
rius

Del 14 de gener al
15 d'abril de 2011

Per totes les actuacions del Tradicionàrius, que es facin al C.A.T., les subscriptores de la Directa teniu un 10% de descompte en el preu de les entrades. Podeu consultar la programació a: TRADICIONARIUS.COM

Directament presenta'ns!

➤ Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu un mail a directa@setmanaridirecta.info

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

Nom..... Cognoms..... Edat.....

Adreça.....

Població..... Codi Postal.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Quota: Ordinària 75 euros | Semestral 40 euros | Solidària 150 euros | Altres euros

Forma de pagament: Domiciliació (escriviu a sota el número de compte corrent) / Ingrés

*Amb la subscripció rebre cada setmana la publicació durant un any

Si No Vull rebre informació de qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa?.....

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

Un cop hagi omplert la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Radas 27, 08004, Barcelona. També pots enviar les dades per correu electrònic a l'adreça subscripcions@setmanaridirecta.info o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a tenir més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. LES CORTS: Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB. **GRÀCIA:** Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Quiosc Punt i Coma · Guillell Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Rosselló. **CLOT:** La Farinera · Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa · Rogent, 82. **SANT ANDREU:** Patalo · Rubén Dario, 25 | Bar La Lira · Coroleu, 14 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Trèvol · Portugal, 22. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de la Guineueta · Pl. ca n'Ensenya, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles | Quiosc Hospital · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16. **POBLENOU:** Llibreria Etcètera · Llull, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGÀ:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **BISBAL D'EMPORDÀ:** Llibreria L'Espiral · Ample, 4 | Llibreria La Siglantana · Av. La Aigueta, 128. **CALDES DE MONTBUI:** Quiosc de la gasolinera · Av. Pi i Margall, 120 | Quiosc del Caprabo · Av. Pi i Margall, 183 | Papereria Can Rosell · Av. Josep Fontcuberta, 118. **CARDEDEU:** Quiosc del Centre · Ctra. de Cànoves, 4. **CORBERA DE LLOBREGAT:** Llibreria el Llapis · Sant Antoni, 20 | Llibreria Corbera · Pg dels Arbres, 4. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria 22 · Hortes, 22 | Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | La Màquia · Vern, 15. | Quiosc · Plaça Catalunya. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **LA PALMA DE CERVELLÓ:** Estanc La Palma · Av. Catalunya, 31. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repartidor | La Resistència · Rosalia de Castro, 92. **LLEIDÀ:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | La Falcata · La Panera, 2 | Quiosc Discom · Alfred Perenyà, 64 | Espai Funàtic · Pi i Margall, 26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 91 | Quiosc Arroniz · Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Comerç Just · Mercat Municipal | Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45. **PALMA DE MALLORCA:** Bar Es Pinzell · Caputxines 13. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **REUS:** Bat a Bat Kultur · Sant Elies, 29. **RIBES DEL GARRAF:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **SABADELL:** Can Capablanca · Comte Jofre 30. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Arameteix · Montserrat 3. | La Krida · Sicília, 97. | Llibreria Distrivinyes · Sant Ramon, 22. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPÍ:** Kiosk Dot · Pg. Canal s/n amb Av. Barcelona. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TERRASSA:** L'Estapera · de Baix, 14. **VALENCIA:** Cafè Tendur · Historiadora Silvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petri, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VIC:** Llibreria La Tralla · Riera, 5. **VILADECANS:** CSO Els Timbres · Av. de la Generalitat, 27 | Llibreria Els Nou Rals · Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

DESCOMPTE DIRECTA:

Presentant la següent entrada podràs gaudir de l'espectacle **NERÓ** de la companyia teatral La Quadra Màgica per només 5 euros.

Les funcions són els dissabtes a les 22h a la Sala PORTA 4 (Promoció vàlida per a dos persones del 15 de gener al 26 de febrer).

La Quadra Màgica presenta

NERÓ

Cada dissabte a les 22h a la Sala Porta 4

5 euros

PORTA 4 c/ Església 4-6, Local 6 Junt a Pl. Vitreina de Garcia 931 854 840

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

PAÍS BASC · LA JORNADA DE VAGA GENERAL DEL 27 DE GENER ÉS LA TERCERA CONVOCATÒRIA REEIXIDA DELS SINDICATS BASCOS

La classe treballadora basca es divorcia de l'Estat espanyol

Iker Bizkarguenaga
Gasteiz

La majoria sindical basca va convocar una nova jornada de vaga general el 27 de gener, en aquest cas, contra la reforma del sistema públic de pensions. Va ser la tercera convocatòria d'aquestes característiques, després de les vagues del 21 de maig de 2009 per denunciar els causants de la crisi i exigir que les seves conseqüències no fossin pagades per la classe treballadora i del 29 de juny de 2010, contra la reforma laboral. I la resposta va ser, sens dubte, positiva. El seguiment va ser molt alt -sobretot

Es mostren molt satisfetes amb les imatges de les principals avingudes de Bilbo, Donostia, Gasteiz i Iruñea plenes a vessar

dins del sector de la indústria- i massiu a moltes comarques dels quatre territoris d'Hego Euskal Herria, encara que desigual en funció de les característiques demogràfiques i

Manifestació a Donosti

sociològiques del país. En qualsevol cas, en concloure la jornada, les organitzadores es van mostrar molt satisfetes amb les imatges de les principals avingudes de Bilbo, Donostia, Gasteiz i Iruñea plenes a vessar.

Des del punt de vista econòmic i social i pròpiament de lluita sindical, les raons de la vaga van ser

indiscutibles, davant el major atac a les pensions públiques dels últims 35 anys. No obstant això, la convocatòria -com les dues anteriors- també es pot analitzar des d'altres paràmetres. A més de les reivindicacions concretes de la vaga, els sindicats ELA, LAB, STEE-EILAS, EHNE i Hiru (que tenen una majoria àmplia de la re-

presentació de les treballadores basques) van voler posar sobre la taula un model d'acció sindical diametralment oposat al majoritari a l'Estat espanyol, liderat per CCOO i UGT. Davant del model de *diàleg social* que abanderaren els principals sindicats estatals malgrat les profundes retallades i reformes del govern de Rodríguez

Zapatero -el mateix 27 de gener van tancar l'acord sobre les pensions-, les centrals basques treballen amb un model d'acció sindical molt més combatiu, menys contemplatiu davant de les administracions i la patronal. Les tres vagues generals de l'últim any i mig -totes elles amb un seguiment superior al de l'única vaga convocada per CCOO i UGT, el 29 de setembre, quan ja s'havia aprovat la reforma laboral- en són una conseqüència.

Més enllà de la confrontació entre models sindicals, un altre element que va caracteritzar la vaga del 27G -així com les dues anteriors- va ser la reivindicació d'un Marc Basc de Relacions Laborals perquè sigui la classe treballadora basca la que negociï i decideixi les seves condicions laborals. Una demanda constant als actes de majoria sindical des de finals dels anys 90 i que ha pres un darrer impuls arran del context de crisi i les seves conseqüències. Les mesures adoptades durant els darrers anys des de Madrid i la incapacitat política dels executius autonòmics han elevat el nivell de conscienciació de la classe treballadora basca fins al punt que, avui dia, al divorci amb l'Estat, només fa falta donar-li forma oficial. Les persones treballadores basques han trencat les cadenes.

GALÍCIA · EL SECTOR NAVAL I EL SERVEI DE RECOLLIDA D'ESCOMBRARIES S'ATUREN TOTALMENT A VIGO

Milers de persones secunden la vaga general convocada pel sindicat CIG

Maria Alvares
Compostel·la

La vaga general del 27 de gener a Galícia, convocada pel sindicat nacionalista Confederación Intersindical Galega (CIG) sense el suport de CCOO i UGT, va reunir milers de persones al carrer. Les mobilitzacions es van estendre arreu del país i es van produir aturades a totes les ciutats i sectors de Galícia. El principal sindicat convocant es va mostrar molt satisfet "per la participació massiva de la classe treballadora a les diferents mobilitzacions celebrades arreu del país". Compten que prop de 80.000

persones van sortir al carrer per protestar contra la reforma de les pensions pactada pel govern i els sindicats majoritaris espanyols.

La CIG va qualificar la primera vaga general convocada pel sindicat com una data "històrica pel sindicalisme gallec, ja que s'ha aconseguit paraitzar sectors importants, tot i el context de crisi, el boicot dels mitjans de comunicació i la repressió policial". El seguiment més massiu de la vaga es va produir a la conurbació industrial de la zona de Vigo. En aquesta ciutat, el 70% dels autobusos urbans van seguir la vaga, la recollida d'escombraries i el mercat de la fruita

van aturar totalment la seva activitat i el sector més combatiu de la ciutat històricament, el naval, també es va paraitzar totalment. Pel què fa a la Citroën (una de les grans fàbriques de Galícia), el seguiment va ser desigual, tot i que la vaga es va notar àmpliament. Altres grans factories de Ferrol, Ourense, Viveiro, Vila Garcia o Verim també van secundar àmpliament la jornada de vaga. A Compostel·la, els polígons industrials del voltant de la ciutat van aturar la seva activitat i els piquets es van fer notar des de primera hora del matí, amb vehicles creuats al mig dels carrers del centre de la ciutat i

el tall de les autopistes dels afores. A la Corunya, el port exterior en construcció també va quedar sense activitat arran de la decisió presa per les treballadores i les barricades que van bloquejar els accessos. En aquesta ciutat, l'aturada al centre industrial d'Inditex (Zara Logística) també va ser important. Finalment, a Lugo, un edifici de la Junta va estar a punt de ser desallotjat per una falsa amenaça de bomba.

Repressió policial

La policia va desplegar un dispositiu de seguretat molt ampli i la repressió va ser molt més gran que

durant l'anterior vaga general convocada per CCOO i UGT. A Vigo, les primeres càrregues policials contra els piquets van començar a primera hora del matí i van suposar la detenció de quatre sindicalistes, que van ser acusades de desordres públics i de llençar un còctel Molotov contra una oficina bancària. A Ourense, també hi va haver quatre detencions per llançar objectes contundents al carrer i diverses persones van resultar ferides a conseqüència de les càrregues policials. A Ferrol, una noia va ser ferida per un vigilant de seguretat que es va sumar a la càrrega de la policia utilitzant una porra extensible.

, roda el món

ESTATS UNITS • 'LLOPS SOLITARIS' I GRUPS FEIXISTES FAN LA FEINA BRUTA A L'ONADA CONSERVADORA I NEONAZI

El discurs del Tea Party inspira els atemptats contra els demòcrates dels EUA

Àlex Romaguera
Barcelona

Tucson és una petita localitat situada al sud d'Arizona que, des del dia 8 de gener, se suma a la llista de ciutats nord-americanes que han sofert una matança indiscriminada per part d'un jove amant dels rifles. Aquesta és la versió oficial de l'atac que va perpetrar Jared Lee Loughner contra les assistents al míting de la congressista demòcrata Gabrielle Giffords. Després de buidar el carregador de la seva Glock semiautomàtica, Loughner va marxar a peu i va deixar sis persones mortes i catorze ferides, una de les quals la mateixa Giffords, membre de la Lliga Antidifamació i coneguda defensora dels drets humans a Arizona, on mantenia una intensa campanya contra les lleis retrògrades de la governadora republicana i membre del Tea Party Jan Brewer. Més enllà del seu caràcter

L'assassí de Tucson compleix el perfil de 'llop solitari', ja que participa d'una ideologia violenta i pateix la xacra de l'atur

asocial, Loughner estava induït per l'odi que la ultradreta nord-americana projecta contra l'esquerra i la comunitat afroamericana. Així ho asseguren les expertes que han estudiat el cas -tot contradient les primeres informacions que parlaven d'un malalt mental amant de les armes- en conèixer la seva passió per l'autobiografia de Hitler, *La meua lluita*, i altres publicacions relacionades amb l'ideari nacionalboltxe-

Les campanyes de la líder del Tea Party, Sarah Palin, alimenten l'odi cap als col·lectius d'esquerra i la immigració

vic, una de les branques del nazisme. I també va actuar animat per la demonització de Giffords que havia fet Sarah Palin, la líder del Tea Party, a la qual havia marcat en una diània a la seva web. El jove filonazi va sortir de casa disposat a "fer justícia" contra l'enemic a batre.

'Terrorisme domèstic'

Jared Lee Loughner forma part dels anomenats *llops solitaris*, terme que fa referència a activistes nazis que posen en pràctica la doctrina de l'odi sense necessitat de participar a manifestacions o concerts ni d'ido-

latrar cap líder. La fascinació per les armes, sumada a les crides neoconservadores per foragitar l'esquerra del poder, haurien empès el jove a cometre la massacre de Tucson, una zona especialment contaminada per les arengues de la governadora Brewer on, avui dia, operen setze grups xenòfobs com els American Border Patriot, els KKK, Blood & Honour o Voksfrent. De fet, entre la documentació requisada a Loughner, també hi havia escrits dels Patriot, llibres sobre la teoria de la conspiració mundial jueva i altres que el relacionarien amb la secta neonazi American Renaissance.

"Psicòpates com ell necessiten aliment emocional", denuncia el Souther Poverty Law Center, "i aquest aliment basat en la retòrica de la intolerància és el que ofereix el Tea Party i els seus dirigents". Per aquest organisme no governamental, el jove de Tucson compleix el perfil del *terrorista domèstic*, ja que participa d'una ideologia violenta, viu en un entorn sotmès a aquest discurs, és aficionat a les armes i pateix -com molt jove de la seva edat- la xacra de l'atur. Aquesta circumstància -opinen les persones expertes- afavoreix l'alienació i la permeabilitat a les idees extremistes, tal com indica un estudi recent de l'Institut Alemany del Desenvolu-

pament Econòmic, segons el qual "existeix una estreta relació entre la desocupació dels pares amb les idees ultres dels seus fills".

La proliferació de joves racistes s'ha disparat amb la crisi i l'arribada d'un president afroamericà a la Casa Blanca

Loughner seria un més dels *llops solitaris* que campen per les zones dels Estats Units on l'extrema dreta irromp a base de culpar la immigració de l'increment de l'atur i de la delinqüència.

D'Oklahoma a Tucson

El cas de Loughner ens remet a altres matances comeses per *llops solitaris* o activistes de tendència nazi. Una d'elles va succeir a Pittsburgh (Pensilvània) el 4 d'abril de 2009, quan tres policies van morir a mans d'un pistoler d'extrema dreta. A la seva declaració, l'assassí va confessar que havia comès el

crim per la seva ideologia racista i per les teories segons les quals els *lobbies* jueus governaran el planeta i organitzaran camps de concentració per la ciutadania dissident.

Més recentment, el 19 de gener, l'FBI va detectar la presència de militants de Nació Ària a Washington els dies previs a la marxa en record de Martin Luther King i també va desactivar un explosiu atribuït al grup supremacista blanc.

La presència d'aquest *terrorisme domèstic* ha augmentat d'ençà del famós atemptat d'Oklahoma, perpetrat pel *llop solitari* Timothy McVeigh

Aquesta tendència, però, s'ha disparat els darrers anys, afavorida per joves militars provinents dels conflictes a l'Afganistan i a l'Iraq, pel desencantament davant la crisi financera i, sobretot, per l'arribada d'un president afroamericà a la Casa Blanca. Tot plegat ha alimentat la cultura de la violència i les tesis del Tea Party, que ha convertit el rebuig a les propostes demòcrates en la seva bandera política.

El jove Jared Lee Loughner és l'últim testimoni d'aquest clima d'intolerància ultraconservadora que crida els *llops solitaris* a sortir del cau per carregar-se la democràcia.

> Phelps, el predicador il·luminat

En una societat submergida en una crisi sense precedents com la nord-americana, les apel·lacions divines han servit de pretext per justificar guerres i croades absurdes. En aquest clima, l'11 de setembre de 2010, novè aniversari dels atemptats a les Torres Bessones, el pastor Terry Jones va aparèixer en públic per anunciar que cremaria l'Alcorà en un acte públic. Seguint la mateixa doctrina de rebuig vers la cultura musulmana, ara ha estat el torn d'un nou enviat de Déu. El 14 de gener, el mossèn vinculat a l'extrema dreta Fred Phelps va celebrar una missa en homenatge a l'autor del tiroteig d'Arizona. Després de vanagloriar la gesta del jove, va tancar la cerimònia professant càstigs als homosexuals i als governs "mariques". Un santoral de venjança que, als Estats Units, aplega fidels del Tea Party i dels grups supremacistes ultraconservadors.

EGIPTE · POLICIES DE PAISÀ INTENTEN SEMBRAR EL CAOS AL CAIRE AMB ROBORIS I ASSASSINATS

La població egípcia està cada vegada més autoorganitzada

El nostre corresposal no ha pogut enviar la crònica perquè, des del dia 27, el govern ha tallat les connexions d'Internet al país, però l'ha poguda dictar per telèfon a peu de carrer

Marc Almodóvar i Laia Gordi
El Caire i Barcelona

Fa més d'una setmana que la població egípcia surt al carrer per manifestar-se contra el govern de Hosni Mubarak. Sembla que cada vegada hi ha més gent a les manifestacions i que cada dia que passa aquesta gent està més convençuda que el poble guanyarà el pols al règim. La gent crida i exigeix que Mubarak se'n vagi, tal com se n'ha anat Ben Alí de Tunísia; els canvis de ministres del president no convencen ningú. Dia rere dia, milers de persones de totes les edats, gent que no milita a cap formació concreta, es concentren a la plaça Tahrir, davant la seu del govern. De fet, milers hi han acampat i diuen que no se'n aniran fins que Mubarak no dimiteixi.

Les manifestants es van enfrontar a la policia incansablement des del dimecres 26 fins el divendres 28 de gener, quan la policia es va esvaïr dels carrers del Caire. El poble l'havia vençuda, almenys de moment. Llavors, la va substituir l'exèrcit, que va militaritzar el centre de la ciutat. A Egipte, però, els cossos militars es consideren propers al poble, que està convençut que no dispararan contra la seva gent, tot i que, fins ara, el que fan és protegir el règim.

Amb la desaparició misteriosa de la policia dels carrers del Caire, la ciutadania s'ha autoorganitzat per mantenir l'ordre i la seguretat. S'han organitzat per illes de cases, per carrers o per blocs de pisos segons la magnitud dels edificis. Principalment, els homes joves fan tornos de vigilància. Expliquen que ho han de fer perquè els policies i les persones afins al règim "intenten crear el pànic i el caos robant i assassinant per desacreditar la revolució". La setmana passada, des d'un autobús, dos homes van treure dues metralleres i van començar a disparar contra les vianants; la resta de persones que eren a l'autobús se'ls van tirar a sobre, els van immobilitzar i van descobrir que eren dos policies de paisà. Un dels dos agents va morir durant la baralla amb la resta de viatjants. També es van descobrir policies de paisà que intentaven robar al Museu Nacional d'Antiguitats d'Egipte i van fer malbé dues mòbies. D'altra banda, també hi ha pillatge, independentment de les actuacions de la policia, però la població sembla molt conscienciada

MOHAMED ABD EL-GHANY

Un manifestant es prepara per llançar un objecte en flames a l'estació de bombers de Suez (a uns 134 quilòmetres del Caire)

MOHAMED ABD EL-GHANY

Un foc crema l'estació de bombers de Suez durant els enfrontaments entre les manifestants i la policia (27 de gener)

que no pot fer malbé la imatge de la revolució. La setmana passada, dos nois van intentar atracar un banc i la ciutadania se'ls va llançar a sobre. Altres vegades, les vianants que presencien pillatge prenen les coses robades als lladres i les llençen al riu. El poble egipci ha perdut la por i

està disposat a tirar endavant la revolució. Una revolució que ha estat espontània, resultat de l'efecte dòmino de la revolució tunisiana i que, tot i que va arrencar amb una convocatòria feta per Internet per part dels grups de l'oposició (sense els Germans Musulmans) a manifestar-

se el dimarts 25 de gener, dia nacional de la policia, ha estat protagonitzada per la gran majoria de les classes baixes i mitjanes i no per cap grup polític.

El divendres 28, a la ciutat del Caire, les manifestacions van ser espectaculars; el jovent s'enfrontava

a la policia recollint els pots de gas lacrimogen (fabricats als EUA) amb les mans i tornant-los a llençar contra ella. La joventut va córrer amunt i avall pels carrers sense parar durant hores i, cap a les 6 de la tarda, la policia es va anar retirant i, en alguns casos, es van veure agents plorant. Tot seguit, va arribar la guàrdia personal de Mubarak i, després, l'exèrcit. Durant els enfrontaments, es van poder veure fins a deu furgons de la policia cremant en un mateix carrer; les manifestants també van assaltar la seu del Partit Nacional. Es van sentir trets dins el Ministeri de l'Interior i als seus voltants i se sap que hi ha hagut morts, tot i que encara no hi ha xifres.

El govern va tancar l'oficina de la cadena àrab Al-Jazeera el diumenge 30, Internet no funciona i tampoc no es poden enviar missatges de mòbil.

D'altra banda, es manté el toc de queda des de les 6 de la tarda a les 8 del matí. Així i tot, la comunitat internacional només ha fet tímides declaracions a favor de la democràcia i continua donant suport a Mubarak. Israel s'ha mostrat "vigilant i preocupat" per la revolució d'Egipte i ha advertit que el país podria seguir els passos del veí Iran.

, expressions

expressions@setmanaridirecta.info

El suport públic a les arts escèniques, a debat

Una plataforma creada per professionals del teatre denuncia l'arbitrarietat i la falta de transparència existents a l'hora de repartir subvencions

Anna Pujol Reig
expressions@setmanaridirecta.info

Les aigües de l'oasi teatral català baixen remogudes. El mes de novembre passat, es va presentar públicament el *Manifest dels Professionals de les Arts Escèniques*, promogut per la plataforma Debatarts's. El manifest posa en evidència el "gran malestar i indignació" per part d'un sector molt ampli de professionals del teatre, "sobre la falta de transparència per part de l'administració pública a l'hora d'atorgar les subvencions, per l'afavoriment a empreses privades a l'hora de gestionar sales i espais públics" i vuit punts més que afecten la gestió cultural del país.

Un 36% dels ajuts de 2010 es van destinar a la dansa, mentre que el teatre va rebre un 10% i el circ un 5%

Com a continuació natural d'aquest manifest, el 24 de gener, el Teatre Guash de Barcelona va acollir la primera Assemblea de Professionals de les Arts Escèniques, convocada per Debatarts's. Com a convidats a l'assemblea, el director del Consell Nacional de la Cultura i les Arts (CONCA), Pep Montes, i el subdirector, Manel Forcano, van explicar quins són els criteris per atorgar les subvencions dins el món de les arts escèniques.

L'assemblea ha estat la primera acció que s'ha dut a terme després que Debatarts's presentés públicament el manifest, que es pot trobar a través de la xarxa (debatarts.wordpress.com) i al qual ja s'han adherit 700 persones. A les properes reunions, Debatarts's vol crear un debat constant per poder analitzar quins són els punts que s'haurien de modificar, a més d'aportar idees noves per renovar un panorama cultural que defineixen com a "anquilosat i monopolitzat".

Sala gran del Teatre Nacional de Catalunya

Butaques del Teatre Lliure vistes des de l'escenari

El CONCA es va constituir fa dos anys seguint l'exemple del model d'Arts Council anglosaxó. Amb l'objectiu de despolititzar l'atorgament de subvencions, el CONCA és un organisme independent (en teoria) que serveix per administrar els diners públics entre les diferents disciplines artístiques amb criteris no partidistes. A diferència dels Arts Council, però, el CONCA no és del tot independent, sinó que és un híbrid, ja que, en última instància, depèn de la Conselleria de Cultura de la Generalitat catalana, que el dota de pressupost. L'any 2010, el CONCA

va gestionar 15,5 milions d'euros, una xifra relativament modesta si tenim en compte que la conselleria va pressupostar una xifra superior als 300 milions en aquest mateix exercici. De fet, la reivindicació del CONCA és poder obtenir més pressupost i reformar la llei per tenir més autonomia.

Durant la seva compareixença a l'assemblea de Debatarts, Pep Montes i Manuel Forcano van explicar que la línia del seu organisme era "el foment de la creació artística, la recerca i els petits projectes" i van posar èmfasi en el fet que la major part del pressupost

anava dedicat a la dansa (disciplina que no té un públic estable a Catalunya), a la qual van destinar el 36% dels ajuts de 2010, davant el 10% del teatre, el 5% del circ, el 12% de la música, el 24% de les arts visuals, el 5% dels audiovisuals i el 6% del pensament crític. La gent assistent a l'assemblea van retreure al CONCA l'excés de burocràcia per sol·licitar els ajuts, el poc temps de marge amb què s'han de presentar, la falta d'informació precisa per poder accedir-hi i la manca de claredat en els criteris per atorgar-los: "Molt per pocs i poc per la resta".

La plataforma Debatarts's ha fet una tasca de recopilació i contrast de les dades econòmiques del CONCA, l'ICIC, l'Institut de Cultura de Barcelona (ICUB) i l'Entitat Autònoma de Difusió Cultural (EADC), tot i els "entrebancs" que -segons expliquen les seves impulsores- han tingut "en alguns moments" per poder-les aconseguir. Les dades recopilades per Debatarts's en relació al teatre demostren que, el 2009, aquests organismes públics van invertir 668.290 euros menys que el 2008 en les arts escèniques, tot i que van incrementar les partides destinades a audiovisuals i mitjans de comunicació en vuit milions d'euros i quatre milions d'euros respectivament. A l'apartat de suport a la producció, quatre companyies van rebre un total de 270.000 euros. Són companyies relativament desconegudes dins el sector: la Baldufa, la Mirada IXPE, Producció La Troca i companyia Q-Ars. En canvi, 77 produccions de 77 companyies diferents van ser dotades només amb un milió d'euros entre totes, mentre quatre companyies concretes van rebre subvencions per dos o tres espectacles amb un cost total de 150.000 euros.

La gestió dels dos teatres públics de Catalunya, el Teatre Lliure i el Teatre Nacional de Catalunya (TNC), mereix un capítol a part. Ambdós sumen un total de 23.165.316 milions d'euros d'aportacions públiques; per tant, cada espectadora d'aquests teatres té un cost de 137 i 157 euros respectivament per la *contribuent* catalana. En el cas del TNC, el 60% de la subvenció es destina a despeses de personal, ja que hi ha un total de 180 persones treballant-hi. D'altra banda, es van atorgar entre 30.000 i 469.000 euros a disset teatres privats i cinc sales privades no van rebre cap subvenció; el cost per espectadora d'alguns teatres privats va ser de vuit euros. A tot aquest maramàngum de xifres, cal afegir-hi que, del 1.807.106 espectadores del teatre català de l'any 2009, només 207.843 van ser del TNC i el Teatre Lliure, que van registrar una mitjana de públic de 239 persones per funció, d'un total de 862 funcions anuals entre els dos teatres.

CAMpanyES

L'anarquisme i l'alliberament nacional s'uneixen en unes jornades

Tarragona acollirà durant tot el mes de febrer diversos actes per debatre sobre aquests dos corrents de pensament

La protagonista dels actes serà la relació entre anarquisme i independentisme

Manel Ros
expressions@setmanaridirecta.info

Tarragona i Reus acolliran, a partir del dia 4 i durant tot el febrer, el segon mes de les jornades *Tramuntana, sobre anarquisme i alliberament nacional*, que van començar aquest gener i que continuaran durant el mes de març. Les jornades estan organitzades pel col·lectiu Capdetrons i hi participen diverses persones dels moviments socials i sindicals tarragonins com assemblees de joves, l'Ateneu Llibertari Alomà o el sindicat CGT, entre d'altres. Durant les sessions programades pel mes de febrer es tractarà el present i la contemporaneïtat de la qüestió. Un exemple d'això serà la xerrada que inaugura les jornades, titulada *Segle XX, els vuitants i voltants* i que anirà a càrrec de l'exmembre del FNC, Agustí Barrera, i del creador de la CNT dels Països Catalans als anys 80 del segle XX, Miquel-Dídac Piñero. Durant les jornades també hi haurà espai pel cinema polític català i s'inclouran pel·lícules com *El coronel Macià*, *El taxista ful*, *Del roig al blau* o *De nens*, entre altres. Per altra banda, cada divendres al finalitzar les jornades hi haurà sopar vegetarià per recollir diners per a la biblioteca de l'Ateneu.

La DIRECTA ha parlat amb un dels organitzadors de les jornades, Jordi Martí Font, per conèixer l'objectiu que persegueixen: "Hem intentat recollir en tres blocs -història (el gener), contemporani-

el (febrer) i futur (el març)- algunes de les coses que s'han dit i es diuen sobre les relacions, les conomicitats, les trobades i els desacords entre aquests dos conceptes teòrics i pràctics que són l'anarquisme i l'alliberament nacional als Països Catalans". D'aquesta manera, s'han ajuntat diversos col·lectius -tant de l'esquerra independentista com d'altres de llibertaris- per anar organitzant jornades d'aquesta mena. Per Martí, feia molt de temps que "calia fer això per posar al dia el que s'havia dit fins ara sobre aquest tema".

Així doncs, una de les idees de l'organització, després de les jornades, seria treure alguna mena de publicació sobre aquest tema: "Així podríem gaudir de treballs sobre Josep Lluñas, Felip Cortiella, el nacionalisme de Bakunin, Cels Gomís o Jaume Brossa que ara són pràcticament introbables", afegeix Martí. De les jornades, també en sortirà l'edició de 100 estelades amb triangle negre i estel de vuit puntes roig, una de les banderes dels anarcoindependentistes.

Però, la pregunta cabdal que volen respondre aquestes jornades és la relació que hi ha entre l'anarquisme i l'alliberament nacional, uns conceptes que, segons Jordi Martí Font, tenen molta relació, ja que "partim del fet que els marcs nacionals no només existeixen, sinó que sempre han estat assumits pels anarquistes" i, per tant, l'assumpció d'un marc referencial cultural i geogràfic com a propi "és

Tramuntana: sobre anarquisme i alliberament nacional

Divendres 4 de febrer, 20h:
Segle XX, els 80 i voltants. Sopar a l'Ateneu Llibertari Alomà (Tarragona).
Divendres 11, 20h:
Idees del segle XX i propostes del XXI? Sopar a l'Ateneu Llibertari Alomà (Tarragona).
Divendres 18, 20h:
Ara és demà... o no. Sopar i actuació del cantautor Carles Jové a l'Ateneu Llibertari Alomà (Tarragona).
Cicle de Cinema Polític Català (II):
Dimecres 2, 20h:
El Coronel Macià.
Dimecres 9, 20h:
Del Roig al blau. La transició valenciana.
Dimecres 16, 20h:
De nens.
Dimecres 23, 20h:
El taxista ful.

un dels principals objectius de tots els nacionalismes". Segons Martí Font, els Països Catalans són un dels exemples més rics en aquestes opcions perquè, alhora, són "llibertàries i defensores, com a mínim, de la diversitat dins els espais estatals espanyol o francès". Així doncs, les jornades serviran -sobre tot- per obrir debats "perquè si no, l'únic que fem és reproduir tòpics profundament opressius".

MÚSICA

Pau Alabajos

Una amable, una trista, una petita pàtria (Boreo Records).
Cançó d'autor.

"E ns diuen que fem cançó denúncia. Deu ser perquè ells fan cançó renúncia". El cantautor de Xàtiva Feliu Ventura sol presentar-se amb aquesta irònica sentència i la màxima bé podria aplicar-se al jove músic i cantant de Torrent Pau Alabajos. Membre de la generació immediatament posterior a la de Ventura, Alabajos va debutar l'any 2004 amb un disc, *Futur en venda*, on mostrava encara una proposta tendria i per madurar, que ha anat perfeccionant a base de bregar-se en directe arreu dels Països Catalans -i molt més enllà-, sempre posant la seva veu al servei de les causes que ho han requerit.

Després de *Teoria del caos* (2008), Alabajos presenta un treball molt més madur -que ja és dir, tenint en compte que no arriba als 30 anys-, on perfecciona una proposta que beu de totes

les fonts de la cançó d'autoria: des de l'essència de la nova cançó -els arranjaments de corda d'alguns dels temes poden remetre al Raimon més clàssic- fins al tremp enèrgic dels trobadors llatinoamericans -Silvio Rodríguez podria signar temes com "Mil milions" -o la lírica més quotidiana -"Inventari" remet a l'estètica pròpia de textos de Sabina o Ismael Serrano. Tot plegat, de nou, amb la producció del guitarrista Toni Xuclà.

La pàtria a la que remet Alabajos al títol del seu nou disc -amb un vers extret de *Coral romput* d'Estellés- no és només la pàtria física i palpable, sinó aquell bagatge d'emocions i lluites que configuren l'imaginari de cadascú. Un disc que demostra que la cançó d'autoria continua gaudint d'una salut més que envejable, malgrat els seus il·lusos enterradors. ROGER PALÀ

MÚSICA

Albert Pla i Joan Miquel Oliver

Concert a París (Blau/DiscMedi).
Pop-rock.

A quest duet de cantautors tan ben valorats -i encara més venerats- s'ha tret de la màniga un fals directe. Pretenen simular l'enregistrament d'un disc al mític Teatre Olympia de París llençant la carnassa al mig de la pista, sense cap explicació, interpretant cançons ja clàssiques de la trajectòria d'ambdós en aquest suposat teatre davant d'un públic fictici que aplaudeix de forma fictícia i crida lemes

-també- ficticis. El colofó de la broma és la versió de "La Rambla" de Quimi Portet, amb el propi autor com a cantant convidat, mentre el públic s'esgargamella cridant "Amnístia Quimi Portet". Òbviament, Joan Miquel Oliver i Albert Pla són personatges capaços de fer una gran broma càustica amb la qualitat del seu art compositiu, però no hi ha gaire res de nou en aquest *Concert a París*. BLANCA BALANYÀ

COPA MENS-TRUAL... L'ALTERNATIVA ALS TAMPONS.

Laciutatinvisible
www.laciutatinvisible.org
Ruedo 35 BAIXOS - 08014 BCN - 93 298 99 47

mercasol
La Botiga de Treball

Produïda per a un botiga responsable i sostenible

C/ Portugal 2-4 bon 08027
934.086.990
www.mercasol.net

Cooperatives de Treball de Catalunya

Som a Sants, al servei de les cooperatives

c. Premià, 15, 1a planta 93 318 81 82
www.cooperativestraball.coop

pobleviu.cat

El portal dels moviments socials del Camp

www.pobleviu.cat

una altra economia és possible

www.coop57.coop

serveis financers ètics solidaris
Mendez Nuñez, 1 Pral 2a 08003 Barcelona
Tel 93.268.29.49 - coop57@coop57.coop

, expressions

ARTS ESCÈNIQUES

La diva de la contracultura

La polifacètica pallsa Alba Sarraute presenta un nou espectacle

LAIA ALONSO

La Diva de la contracultura ha crescut. I molt. Alba Sarraute torna a trepitjar fort amb un nou espectacle on trenca amb *Godotte* tot i que no l'abandona del tot. Acompanyada com sempre dels teclats de Roc Sala, amplia companyia per oferir-nos un cabaret vital a la recerca d'una felicitat que costa de retrobar.

Estel Barbé
expressions@setmanaridirecta.info

Soy la otra (La Diva) narra la història d'una criatura abandonada pel seu pare saxofonista en un país estranger. Òrfena de mare durant un bombardeig de la Segona Guerra Mundial, la Diva es trasllada al Marroc, on una nit qualsevol el públic descobreix el seu gran do. Llàstima que, en moltes ocasions, les habilitats no serveixen per aconseguir la felicitat sinó per anhelar-la més. Aquesta serà la crua realitat d'una dona que perseguirà la fama i l'aclamació i que, en canvi, anirà perdent l'amor i l'esperança per acabar esdevenint, simplement, l'altra.

La Sarraute il·lusionista
Alba Sarraute s'empenca les mil i una maneres de crear confusió i d'encantar un públic que, sens dubte, li és fidel. Per fer-ho, s'escolta en diversos aliats. Un d'ells, el seu inseparable Roc Sala, que apareix en primera instància a l'escenari, rere la màscara de Godotte, aquell clown amb peus d'ànec que acostumava a tocar el saxòfon. A partir d'aquí, Sarraute no només utilitza les tècniques

que li són conegudes, sinó que s'atreveix a explorar i explotar els límits de la seva fitxa artística. Per començar, sortir rebregada de dins d'un piano de cua.

Amb un equip tècnic força farcit que deu anar de bòlit canviant llums, canons, transparències i projeccions, aquesta jove clown treu profit de la seves habilitats polifacètiques, on també hi ha cabuda per les contorsions, les verticals i els salts.

Els límits de la Diva

El gir escènic d'aquest nou espectacle de la companyia segurament té diversos culpables. Ara bé, un dels principals, el director i pallsa Blai Mateu Trias. Premi Nacional de Circ 2010 per *Le sort du dedans*, aquest jove nascut al Circ Cric i exiliat a França per formar-se amb tots els ets i uts és l'únic capaç de posar límits creatius i escènics a Alba Sarraute. I això és nota. Es palpa a l'escena i a l'essència. Mateu Trias ha sabut congeniar l'energia de Sarraute amb unes pautes clares que flueixen durant tot l'espectacle i hi aporten un ritme clar i unes pauses necessàries al deixar volar de l'actriu.

Soy la otra (la Diva)

Idea i dramaturgia: Alba Sarraute Pons.
Direcció: Blai Mateu Trias.
Direcció musical: Roc Sala Coll.

L'encontre entre la contracultura i l'oficialitat

Un dels principals mèrits de Sarraute és que ha sabut portar la contracultura al terreny del teatre oficial. I no només la contracultura entesa en termes de trama o d'escena, sinó de producció global. La companyia no s'ha cregut o encara no ha assimilat les medalles institucionals i continua treballant de la mateixa manera -o molt semblant- que el primer dia. Ara bé, aquest equilibri fràgil entre oficialitat i contracultura -que segurament deu costar de portar- algun dia o altre farà desestabilitzar la balança i la incògnita serà veure a quin costat es queda la companyia. De moment, sembla que Sarraute ho té força clar.

+ INFO

<http://www.albasarraute.com>

CAMPANYES

La lluita per la memòria es materialitza a Gramenet

Homenatge al darrer alcalde republicà amb l'obertura dels Jardins José Berruero

VICTOR DÍAZ

La inauguració dels Jardins José Berruero data del 27 de gener d'enguany

Coincidint amb la data de l'entrada de les tropes franquistes a la ciutat de Gramenet de Besòs, el dijous 27 de gener es van inaugurar uns jardins en homenatge al darrer alcalde republicà, José Berruero Silvente, de la CNT.

Aitor Blanc
barcelonesnord@setmanaridirecta.info

Al'acte, hi van intervenir l'alcaldesa Núria Parlon (PSC) i Carles Capdevila, del Grup d'Historiadors José Berruero. Capdevila i Juan Pastor, de la Comissió Antifeixista 27 de Gener, van destapar una placa commemorativa. José Berruero va arribar a Santa Coloma a principis dels anys 20, on va crear el Sindicat Únic dels Treballadors (CNT) i va formar part del comitè de defensa revolucionari.

En el marc de les Jornades Antifeixistes de 2010, la Comissió 27 de Gener va emprendre un seguit d'accions perquè s'impulsés un homenatge públic de la ciutat a José Berruero Silvente, una figura que va destacar pel seu tarannà autodidacta i que, més tard, a les seves hores lliures, va exercir com a mestre adreçat als treballadors i les treballadores, tant a Gramenet com a Pla de Besòs (Sant Adrià). Entre aquestes accions, destaca la moció presentada al ple de l'Ajuntament per demanar el canvi de nom de la plaça d'en Baró -un empresari que finançava el règim feixista- pel de plaça José Berruero. En aquest cas, es va crear una comissió de treball que, si bé no ha pogut eliminar el nom d'en Baró, ha acabat amb l'obertura dels Jardins José Berruero, ubicats a la plaça Baró.

Per la comissió, però, és una victòria a mitges, fruit de molts anys de reivindicació de la

recuperació de la memòria històrica. La seva intenció és continuar fent pedagogia entre el veïnat sobre la necessitat d'esborrar la simbologia i els noms feixistes dels carrers; sobretot tenint en compte la contradicció que suposa ubicar uns jardins dedicats a una persona amb uns valors i una ideologia llibertària en una plaça que porta el nom d'un empresari explotador i afí al règim.

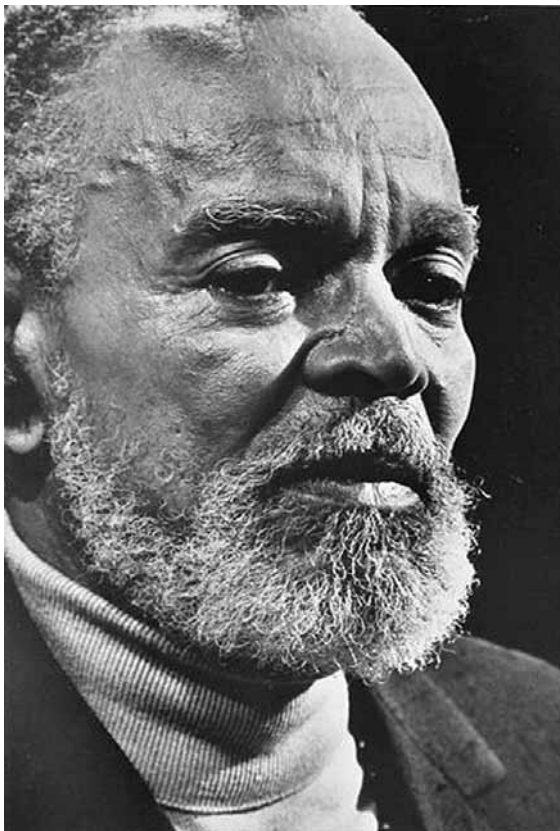
Homenatge als lluitadors i lluitadores antifeixistes

La desena edició de les Jornades Antifeixistes, que se celebren des que, fa una dècada, un grup d'extrema dreta va intentar manifestar-se pels carrers de Gramenet per recordar l'entrada de les tropes de Franco -intent que es va veure frustrat per la resposta antifeixista que va treure milers de persones al carrer-, s'ha centrat a homenatjar dos lluitadors antifeixistes locals. D'una banda, José Berruero, amb la inauguració dels jardins, de l'altra, Joan Vicente Castells, que va morir l'any 2010 i que va formar part de les Joventuts Llibertàries.

LIBRES

Un 'outsider' afroamericà

La novel·la negra de Chester Himes relata el mosaic que era Harlem a la dècada dels anys 50

Alex Vila
expressions@setmanaridirecta.info

Ara que l'èxit televisiu de la sèrie *The Wire* ha portat al mercat editorial autors com Richard Price, aquest últim any, l'editorial Akal està reeditant tota una col·lecció de novel·la negra nord-americana (de la línia crua que representen Dashiell Hammet o Raymond Chandler per entendre'ns) amb autors com Horace McCoy o l'afroamericà Chester Himes (Missouri 1909-Moraira, 1984), un veritable *outsider*, amb més de vint novel·les publicades, principalment ambientades al barri noiaorquès de Harlem. Segurament, la pròpia biografia de Himes el va encaminar a convertir-se en un escriptor *outsider*: afroamericà provinent d'una família de classe mitjana, amb estudis universitaris a Ohio, va passar uns quants anys a la presó condemnat per robari a mà armada. Allà, és on va iniciar la seva carrera literària en el que aleshores era la literatura de la negritud. Molts elements de la

novel·la titulada *Una cruzada en solitario* (Mondadori) s'han vist com a mostres autobiogràfiques de la incomoditat d'estar en terra de ningú; el protagonista del llibre treballa en una fàbrica d'armes durant la segona guerra mundial, com va fer el mateix Himes.

Amb presència de diàlegs aguts, d'acció i d'un cert to irònic, Himes ens ofereix el seu retrat del barri de Harlem

Ja com a escriptor, el 1953 se'n va anar a viure a París, on l'editorial Gallimard li va encarregar les novel·les del cicle que protagonitzen John i Jones, que són les que l'han fet més conegut.

A través de les seves novel·les -com la inicial *Por amor a Imabelle*, *La banda de los musulmanes* o *El extraño asesinato*- i sota una trama de vodevil construïda per ser llegida amb voracitat, amb presència de diàlegs aguts, d'acció i d'un cert to irònic, Himes ens ofereix el seu retrat de Harlem, de les relacions *interracials*, a vegades relatat amb una intencionalitat política evident, com a *Cotó a Harlem*, traduïda al català per la clàssica col·lecció La cua de Palla (Edicions 62) i que, malauradament, ja es troba descatalogada.

Hi trobem la pobresa, les baralles, les relacions entre races i una galeria de personatges esperpèntics

Independentment del pretext literari amb el qual es posa en acció la brutal parella policial Coffin Ed Johnson i Grave Digger Jones, aquest pretext sempre serveix per fer viu un retrat coral del Harlem dels anys 50, un mosaic on es mostren les relacions interracials, la pobresa, les condicions de vida, les baralles amb navalla i tota una galeria de personatges esperpèntics, però on també es destaquen els elements culturals clarament diferenciadors de la cultura majoritària dels blancs: des de la pròpia parla en *black english* dels personatges, passant per la religiositat catàrtica Holly Roller, la gastronomia, la presència imminent de la música, etc.

En aquest fresc social, per fer-se una idea de l'enfocament literari de Himes, valdria la pena comparar l'actitud desafiant que mantenen sempre les veïnes cap els representants de llei i la que tenen les ciutadanes de les novel·les policials vingudes de l'aprimada socialdemocràcia nòrdica, ara tan de moda.

Enmig de les lleis dels blancs i les pròpies lleis de Harlem, la parella John i Jones resolen els casos amb efectivitat, però, sobretot, a la seva manera, subratllant precisament la separació entre unes i altres.

ZONA LLIURE

D'AHIR PER DEMÀ

Ironies del destí

Policies jueus etiqueten una jueva deportada al gueto de Lodz (Polònia)

Roger Costa Puyal

Un cas esgarriat, és el de la Policia Jueva que va col·laborar amb el Tercer Reich en l'extermini del seu propi poble. Persones de diverses nacionalitats, races i creences van col·laborar amb Hitler. Moltes ho van fer per interessos comuns, tot i que la majoria no eren àries. Parlo dels feixistes de mig món. Moltes altres ho van fer simplement per por, per creure que així es podrien salvar.

No ens podem ni arribar a imaginar el que va representar l'Holocaust. Per molt que n'hagem llegit. És significativa la introducció del *Maus*, d'Art Spiegelman; que va fer història l'any 1992 quan va rebre el primer premi Pulitzer concedit a un còmic. El petit Artie explica al seu pare -Vladek, jueu polonès, supervivent d'Auschwitz- que té un problema amb els amics. "Amics -li contesta el pare-... si us tanquessin una setmana en una sala sense menjar... aleshores sabries què són els amics". És així. Quan les persones són sotmeses a persecució, tortura, fam, falta de llibertat, por o mort sistemàtica, afloren els instints. L'instint de supervivència passa per damunt de tot. Només existeix una preocupació: sobreviure. Això és el que van viure les persones d'origen jueu -i d'altres que no ho eren- durant la invasió nazi.

Tot i la difícil situació, és trist saber que hi va haver gent jueva que va pensar que podria sobreviure si col·laborava amb el nazisme; o que, sacrificant una part del poble, podria salvar la resta. La Policia Jueva va ser la policia dels guetos jueus, al servei del Reich, durant la invasió nazi de mitja Europa. Va fer la feina més bruta: denunciar, delatar i entregar milers de persones. Al principi, no se sabia què els passava, però, ben aviat, tot hom ho va saber. Anaven a les càmeres de gas d'Auschwitz. Els nazis ho sabien, la població jueva ho sabia i la Policia Jueva, per

descomptat, ho sabia. La fam i la misèria també van convertir la delació en un negoci. Poloneses, hongareses... gent de tots els territoris envaïts, jueva i no jueva, podia obtenir aliments a canvi de delatar persones.

Ara bé, quan Hitler ja no va necessitar més aquestes persones, també les va enviar totes a Auschwitz. La misèria moral d'aquesta gent només li va servir per sobreviure alguns mesos més que la resta. Moltes col·laboradores no jueves també van acabar a Auschwitz. Allà, és on Vladek va veure els seus delators -polonesos-, les persones que l'havien portat a Auschwitz fent-li creure que el duïen a Hongria. Ell va sobreviure i els delators van acabar a les càmeres de gas. Ironies del destí. I és que sabem, per milers de testimonis, que no només va aflorar l'instint de supervivència. També va aflorar -sota infinitat de formes- l'instint de solidaritat, de suport mutu. Moltes supervivents van aconseguir salvar-se gràcies a la solidaritat d'algu; tot i que d'altres, com Primo Levi, parlaven només de supervivència.

Avui, a Palestina, on les víctimes han esdevingut botxins, la ironia del destí continua present. Com a qualsevol guerra o conflicte. Com en un conflicte per una reforma d'unes pensions. Aquesta gent que fa de botxí o de policia, que delata o tortura; aquesta gent que, en definitiva, fa la feina més bruta pels poderosos, als quals no agrada embrutar-se directament les mans; aquesta gent, algun dia, quan els seus amos ja no la necessitin, anirà a parar a la presó que ells mateixos han construït o es quedarà sense la pensió que no va defensar. Rebrà una puntada de peu al cul, com un gos vell que ha treballat tota la vida pel seu amo -sense gosar mossegar la mà que li donava de menjar- i és abandonat en una cuneta. Amb la diferència que, ara, ja sabem que ell sí que ho faria. D'això, tot i que sembli cru, se'n diu justícia. O ironies del destí.

, agenda directa

BARCELONA

Dijous 3 de febrer

Concentració contra la subhasta del pis de José Luis Burgos

19h Banc Santander, Passeig de Gràcia, 5. Hi haurà una performance, tambors i rap. Més info: www.loestaspermitiendo.com

Dijous 3 de febrer

Exposició: 'Peruanes a Barcelona, 1985-2010: ciutadanes d'aquí i d'allà'

19h Sala La Cuina del Centre de Cultura de Dones Francesca Bonnemaison. C. Sant Pere més Baix, 7. Inauguració de l'exposició fotogràfica i la presentació d'un curt de la història migratòria de les peruanes a Barcelona des de la segona meitat de la dècada dels 80 fins a l'actualitat. Xerrada a càrrec de Maria Àngeles Escrivá. Organitza: Plataforma Q'atary Perú

Divendres 4 de febrer

Xerrada: 'Criteris d'un entorn educatiu de qualitat'

19:30h Centre Cívic Sagrada Família. C. Provença, 48o.

Xerrada del cicle: *Les tendències actuals del sistema educatiu. Bases i propostes d'una educació viva*. Entrada lliure. Més info: www.educacionviva.info
Organitza: Centre de Recerca i Assessorament d'Educació Viva

Divendres 4 de febrer

Cicle Expressió Directa: nit de pop sabadellenc

22h Espai del Brot, al Centre Cultural la Farinera del Clot. Gran Via de les Corts Catalanes, 837. Gratuït. Concert de Lluís Oliva i les Arqueines amb la presentació del primer treball discogràfic d'aquest grup de música pop que reivindica el seu caràcter sabadellenc. Completaran la nit els punxadiscos de Ràdio Trama, emissora popular i alternativa de la capital del Vallès Occidental.

Dies 4 i 5 de febrer

Aturem el desallotjament del CSO La Otra Carboneria!

Divendres 4 de febrer
19h Cabaret + Concert (Oh-peta)

Febrer llibertari 2011

BARCELONA,

Del 7 de febrer al 3 de març

El barri de Sants es teyeix de roig i negre per cinquè any consecutiu. Diferents col·lectius s'uneixen per parlar, actualitzar i debatre sobre aquest corrent de pensament polític històric.

Dilluns 7 de febrer. Install Party. Porta el teu ordinador i instal·la't-hi GNU/Linux.

19:30h - Ateneu Llibertari de Sants
Dimecres 8 de febrer. Tertúlia sobre el llibre *Les cooperatives obreres de Sants. Autogestió proletària en un barri de Barcelona (1870-1939)*. 19:30h - Cotxeres de Sants

Dijous 10 de febrer. Documental: *Imperi St. Pauli, de collares de perlas y expulsiones, Hamburg 2009, 85 min. 19:30h - Ateneu Llibertari de Sants

Divendres 11 de febrer. Divendres Faràndula: Cabaret de Circ Incívic. 21h - Casinet d'Hostafrancs

Diumenge 13 de febrer. Mercat d'Intercanvi. 10:30h - Plaça Màlaga amb Bonet i Muixí i Josep Pons

Dijous 17 de febrer. Presentació d'El Tangram Editorial i del llibre *Mind Invaders. Manual de guerrilla i sabotatge cultural*, de Luther Blisset. Intervenció sobre l'autoria col·lectiva i l'anonimat per Santiago López Petit. 19:30h - Ateneu Llibertari de Sants

Divendres 18 de febrer. Judici del CSA Can Vies. Tothom als jutjats! Més info: canvies.barrisants.org. Matí - Ciutat de la (in)Justícia, Zona Franca

Dissabte 19 de febrer. Presentació del llibre *Sociologia, estatisme y control social*. 19:30h - Ateneu Llibertari de Sants

Diumenge 20 de febrer. Ruta per la història de l'okupació a Sants. 10:30h - Plaça de Sants, estàtua del ciclista.

Dimecres 23 de febrer. Xerrada *Anarquisme Organitzat (específista) a Xile avui*, per un membre de la Federació

Més informació: www.febrerllibertari.org

Comunista Llibertaria i de la FEL. 19:30h - Ateneu Llibertari de Sants

Dijous 24 de febrer. Cinema: *Un verano en España 1938*, de Janne Jürgensen, Hamburg, 2007. 19:30h - Ateneu Llibertari de Sants

Divendres 25 de febrer. Xerrada sobre Josep Maria Alomà i el CENU + Creperia. 19:30h - Can Vies

Dissabte 26 de febrer. Sopar-debat de La Rosa dels Vents sobre municipalisme. 21h - Espai Obert

Diumenge 27 de febrer. 1936 - Un joc de cartes on assajar les batalles de la guerra civil. Partides per parelles. Més info: www.1936guerracivil.com. 19:30h - Ateneu Llibertari de Sants

Dijous 3 de març. Presentació del llibre *Antifascistas alemanes en Barcelona (1933-1939)*, a càrrec de Carlos García i Harald Piotrowski. 19:30h - Ateneu Llibertari de Sants

Cada dilluns: taller d'autoaprenentatge d'arts escèniques. 20h - Can Vies

Cada dimarts: taller de programació web. Inscripcions a correu@unilliuere.org
19:30h - Ateneu Llibertari de Sants

Espais: CSA. Can Vies. C. Jocs Florals 42; Espai Obert. C. Violant d'Hongria 71, 1r; Ateneu Llibertari. C. Maria Victòria 10; Casinet d'Hostafrancs. C. Rector Triadó 53; Cotxeres de Sants (Sala d'actes) Pl. Bonet i Muixí 7.

Organitza i Col·labora: Negres Tempetes, Ateneu Llibertari de Sants, Distribuidora Malobe'ema, Divendres Faràndula, La Ciutat Invisible, Ateneu Llibertari del Poble Sec, Xarxa d'Intercanvi de Sants i Universitat Lliure de Sants.

+ Sopador

Dissabte 5 de febrer

20h Teatro Improducció + Concert (sexsound) + Sopador + Dj's
CSO La Otra Carboneria
C. Comte Urgell, 30
Més info: www.laotraarboneria.net

Diumenge 6 de febrer

20n Microfestival Petrodocumental

14h Dinador prodokumental
16h Projectió de documentals sobre impactes, resistències i alternatives al petroli. Més info: repsolmata.ourproject.org

Tots els actes tindran lloc al CSO Can Masdeu, Antic camí de Sant Llätzer, s/n, www.canmasdeu.net

Dilluns 7 de febrer

Cinema: 'Tropa de élit'

19:30h Casa Amèrica Catalunya. C. Còrsega, 299. Entrada lliure. Film de José Padilha rodat al Brasil el 2007. Argument: un cos militar d'elit que mana a Rio de Janeiro i que té com a objectiu aconseguir la pau en una favela abans de la visita del papa Joan Pau II.

CALDES DE MONTBUI

Diumenge 6 de febrer

Teatre: 'Homes!'

18h Stage, Escola d'Arts Escèniques. C. Folch i Torres, 52-54.
Autors: F. Pereira, F. Verdés, S. Belbel i J.M. Bebet i Jornet. A càrrec del Grup de Teatre BAT (Tàrraga). 23è Concurs TACAM de Teatre Amateur.
Més info: www.tacam.cat
Organitza: Centre Democràtic i Progressista

PREMIÀ DE MAR

Dissabte 5 de febrer

Taula rodona: 'Immigració, racisme, drets socials...crisi'

18h Centre Cívic de Premià de Mar. C. Esperança, 19-21. Hi intervindran Àngel Pagès, Jorge Sánchez, Norma Falconi i Ecrum Ayadi.
Organitza: Revolta Global-Esquerra Anticapitalista del Maresme

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Vaga de l'Auditori de Barcelona: quatre mesos i mig sense cobrar. Pots fer la teva aportació solidària al número de compte 2100-0630-1301-0091-9247 (La Caixa).

Menorca: mercat d'intercanvi a la plaça Roser de Ciutadella cada darrer dissabte de mes, d'11 a 14h. Vine i participa-hi! Contacte: Col·lectiu Rissaga, rissaga@moviment.info

La DIRECTA necessita una persona que porti exemplars als punts de venda de la UB-Diagonal cada dimecres. A canvi oferim una subscripció anual gratuïta. Contacte: distribucio@setmanaridirecta.info - 661 493 117 - 935 270 982

Ca l'Hortiga: busquem **persones que desitgin implicar-se en un projecte agroecològic** a la zona de Reus. Contacte: Gessamí, percistella@gmail.com

Solidaritat amb les persones encausades per la vaga general del 29-S. Compte de suport econòmic: 3025 0001 19 1433444620 (Caixa d'Enginyers). Contacte: suport29.info

Si vols la teva DIRECTA gratis, vine a ajudar-nos a ensobrar Directes els dimecres a les 9h al carrer Radas núm. 27 de Barcelona fins a les 11h (mínim) i serà teva!

> EL TEMPS

DIJOURS 3

La matinada encara serà freda, amb algunes glaçades i boires a les comarques del pla de Lleida, Osona i el Bages.

DIVENDRES 4

L'anticicló imposarà la seva falca sobre la península Ibèrica. Més sol i més boires. Típica estabilitat hivernal.

DISSABTE 5

Les temperatures començaran a pujar lleugerament, però encara amb nits fredes i boires. Vents en calma i mar plana.

DIUMENGE 6

No es mourà res, tot exactament igual que el dia anterior. Pressions a l'alça i anticicló imposant la seva força.

DILLUNS 7

Els vents giraran al sudest a les comarques d'Alacant. Alguns núvols sense precipitacions en aquella zona.

DIMARTS 8

Els núvols també afectaran la resta del País Valencià i Ses Illes. La pluja no farà acte de presència per ara.

LLEIDA

Dissabte 5 de febrer

Jornada per la llibertat de comunicació

11-12h Introducció legal, a càrrec de l'advocat Carles López
 12-14h Internet o xarxes socials, debat amb la participació de generatex.org
 14-16h Dinar popular: paella
 16-19h Taula rodona sobre els mitjans de contrainformació, amb la participació de representants de Kaosenlared, La Tele, Radio Pica i el setmanari DIRECTA.
 19-23h Pintxos
 23h Concert de rumbeta
 Tots els actes tindran lloc al CSA La Maranya, C. Parc, 13.

REUS

Dissabte 5 de febrer

Inauguració de la nova seu del Casal Despertaferro!

12h Cercavila des del casal vell del carrer Sant Elies, fins al nou, situat al carrer Martí Napolità, 7. 13h Rebuda dels padrins i padrines i acte institucional
 14:30h Dinar popular. Durant tot el dia, hi haurà actuacions musicals amb Josep Romeu i Blackstar Crew, jocs per a totes les edats, visita de la seu... i sorpreses!

TARRAGONA**Jornades 'Tramuntana, anarquisme i alliberament nacional'**

Divendres 4 de febrer: Xerrada: *Segle xx, els vuitanta i voltants*, a càrrec d'Agustí Barrera i Miquel-Dídac Piñero.
 Divendres 11 de febrer: Xerrada: *Idees del segle xx i propostes del XXI?*, a càrrec de Raimundo Viejo. Després de l'acte, sopar a l'Ateneu Llibertari Alomà.
 Divendres 18 de febrer: Taula rodona: 'Ara és demà... o no'. Hi intervindran: Ermengol Gassiot, Arcadi, Carlus Jové i Fran Nadal. Després de l'acte, sopar i actuació del cantautor Carlus Jové.
 Tots els actes tindran lloc a les 20h a l'Ateneu Llibertari Alomà, C. Misser Sitges, 9. Després de cada acte, hi haurà un sopar vegetarià de productes reciclats per recollir diners per la biblioteca de l'Ateneu.
 Organitza: Col·lectiu Capdetrons

Cicle: Economia, crisi i gènere**MANRESA, Febrer i març**

Les dones -i més les migrants, les joves o precàries- són les que estan patint més la crisi econòmica.

Com ens afecta la crisi? A quines condicions ens arrossega? Quines alternatives hi ha? Aquestes són les preguntes que es fan i que volen resoldre les membres del col·lectiu feminista Columna Clitoriana amb el cicle *Economia, crisi i gènere.

El cicle inclou quatre xerrades entre els mesos de febrer i març i finalitza amb la celebració del 6è aniversari del CSO La Tremenda.

Dissabte 5 de febrer: Estructura laboral i economia feminista. 18h

Divendres 18 de febrer: Les reformes laborals amb perspectiva de gènere. 20h

Dissabte 12 de març: Experiència de la Cooperativa Mujeres Pa'Lante. 18h

Dissabte 26 de març: Presentació del llibre *El traç de les invisibles*. 18h

Tots els actes es faran al CSO La Tremenda. C. Salvador, 24-26.

Dimecres 9 de febrer

Cinema: 'Del Roig al blau.**La transició valenciana'**

20h Ateneu Llibertari Alomà, C. Misser Sitges, 9.
 Documental de Llorenç Soler, rodat el 2004, sobre la transició espanyola al País Valencià entre als anys 1975 i 1982. S'hi relaten les grans manifestacions, les primeres eleccions i la que s'anomenarà *Batalla de València* (Cicle de Cinema Polític Català a l'Ateneu).

TERRASSA

Diumenge 6 de Febrer

Sortida a la muntanya

Punt de trobada: 9h Plaça de la Creu Gran. Sortida als voltants de Ripoll.
 Itinerari: Raval de les Arenes-Font de l'Espígol-Torrent del Castelló-Pla de la Calma-Can Cadafalc-Roques d'Aguilar-

Recorregut: 3 hores. Alçada màxima: 607 metres.

Organitza: CSO Kasalet- Acció Autònoma

Fins el 17 de febrer

Exposició: 'Aigua'

L'aigua i la natura, l'ecologia, el conflicte social; l'aigua com a element lúdic, estètic. Aquesta mostra del cicle iNter-CoNnexions pretén reflexionar sobre l'aigua a partir del treball de nou fotògrafs. Sala d'exposicions dels Amics de les Arts i Joventuts Musicals. C. Teatre, 2. De dimarts a diumenge de 19h a 21h.

VALÈNCIA

Dijous 10 de febrer

Cercavila contra la retallada de les pensions

18:30h Inici a la plaça de Benimaclet
 Convoca: Plataforma pels Drets Socials

Jornades Llibertàries

Divendres 4 de febrer

19h Xerrada-col·loqui: *La repressió a les presons de la democràcia*, a càrrec d'Amadeu Casellas.

Dissabte 5 de febrer

18h Xerrada-Col·loqui: *Anarquisme i joventut, la necessitat d'organitzar-se*, a càrrec del grup Nosaltes de la Federació Ibèrica de Joventuts Anarquistes.
 21h Concert de Pito Karcoma, cantautor llibertari d'Elx. Entrada Lliure.

Divendres 11 de febrer

19h Xerrada-Col·loqui: *Repressió i crims a la València de la postguerra*, a càrrec d'Empar Salvador. Es projectarà el documental *El genocidi franquista a València*.

Dissabte 12 de febrer

19h Xerrada-Col·loqui: *Anarcosindicalisme al segle XXI*, a càrrec d'Antonio Baena.

Aquestes jornades se celebren amb motiu de la inauguració de la nova seu de la CNT al carrer Progrés, 126-baix (Cabanyal). Tots els dies, després de les xerrades, hi haurà sopar vegà per autofinançar les jornades.
 Organitza: CNT-AIT València

VALLS

Dies 5 i 6 de febrer

Permacultura i festes decennals a Valls

El Servei Civil Internacional de Catalunya (SCI-Cat) et convida a un cap de setmana els dies 5 i 6 de febrer. Visitem Can Pipirimosca, una granja de permacultura propera a Valls i tindrem l'oportunitat d'assistir a les festes decennals de la Candela... apunta't a comunicacio@sci-cat.org

VILANOVA DE MEIÀ

Dissabte 5 de febrer

Presentació del punkzine 'Silencio Tóxico, 3'

23h Concert amb Kbreo + Kafarna que presentarà el seu nou disc *Planta Cara*.
 Organitza: Toxic Records i Joves de Vilanova de Meià

Presentació de l'Informe 'Arran de terra'

BARCELONA, 10 de febrer

Membres d'Entrepobles i de l'Institut d'Economia Ecològica i Ecologia Política ens explicaran les conclusions de l'informe *Arran de terra, indicadors participatius de sobirania alimentària a Catalunya*, així com la metodologia que han emprat durant més de dos anys per arribar a editar aquest document. 19h Seu de la Federació Catalana d'ONGD C. Tàpies, 1-3.

Sobirania alimentària a Catalunya

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

BARCELONA

Dissabte 5 de febrer

**IV Assemblea General Oberta
Prepararem les següents mobilitzacions!**

17h Av. Mistral amb carrer Calàbria

Convoca:
 Assemblea de Barcelona

Més informació:
www.assembleadebarcelona.com

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Dolors Ódena PRESIDENTA DE RÀDIO NIKOSIA

“La bogeria és una lluita interna contra allò establert”

Dolors Ódena va ser diagnosticada d'un problema mental ja fa anys; un estigma –el de boja– que l'ha acompanyada tota la vida. Però, lluny d'assumir aquest paper, des de llavors l'ha combatut per canviar-lo socialment. Actualment, ho fa com a presidenta de Ràdio Nikosia, una emissora des d'un equip de més de 40 persones –diagnosticades i no diagnosticades– “increpa la bogeria, la qüestionaria, es refugia en ella, l'expulsa, la redefeix, la col·loca al lloc d'allò normal, l'abraça, conviu amb ella i els seus alti-baixos i la pateix”.

Rirol Andrés
entrevista@setmanaridirecta.info

Quan fa que formes part de Ràdio Nikosia?

Fa set anys i mig. Prèviament, havia estat fundadora de l'Associació d'Usuaris en Salut Mental. Al llarg d'aquest temps, he fet una trajectòria de lluita contra l'estigma. Per circumstàncies de la vida, de l'entorn, de la família, estic avesada a un diagnòstic. Un dia, vaig tenir la mala sort de no sortir-me'n a la vida, vaig fer un intent de suïcid i vaig acabar en un psiquiàtric. A partir d'aquí, tot et cau a sobre. He passat per diversos psiquiàtrics i he fet una trajectòria espectacular perquè jo, ara, ja no em considero una persona malalta, sinó una persona que té un diagnòstic. És cert que la vida m'ha canviat a partir del diagnòstic, però, gràcies a Ràdio Nikosia i a la gent que m'he trobat en el camí, he pogut desenvolupar una vida més digna i més adient. La lluita contra l'estigma és la principal cosa que he fet a la vida.

“La resta de la societat ens considera malalts mentals tot i que nosaltres no ens hi considerem”

Per què es va crear?

Ràdio Nikosia neix de l'experiència de Martí Correa Urquiza, que volia fer veure que els diagnosticats eren persones amb capacitats i trencar aquest estigma tan brutal. Volia explicar que no som el pobre noi que està bavejant en

MIRTA

una cadira allà, al psiquiàtric. Tenim capacitats i se'ns han de potenciar. Recordo que, una vegada, va venir un noi d'un mitjà de comunicació i em va dir: “Vosaltres sou malalts? Però si jo pensava que no raonàveu...”. I jo li vaig dir: “Home, de pensar, jo sempre he pensat; que la gent em faci cas o no ja és una altra cosa”. Es va sorprendre. La resta de la societat ens considera malalts mentals tot i que nosaltres no ens hi considerem; nosaltres som persones que, per determinades circumstàncies de la vida, de l'entorn familiar o laboral, hem viscut una situació que ha estat límit i que ha fet que explotéssim.

Vosaltres defugiu emprar el concepte de persones amb problemes mentals per dir diagnosticades, oi?

Sí, perquè el diagnòstic marca molt. Quan entres a un psiquiàtric, acaben diagnosticant-te i això suposa un abans i un després. L'abans, quan tenies una vida limitada perquè la societat és pels vencedors, tot i que, de vençuts, sempre n'hi ha. Però, quan et diagnostiquen, se t'acaben totes les

possibilitats de lluitar, passes a no ser res i això desmotiva molt. Després d'entrar, ja no pots treballar, la pensió no et permet viure, no et pots deslligar de la família, no tens pisos de protecció oficial per viure... Totes unes mancances de recursos socials que acaben esgotant la persona que viu aquesta situació. Si no tens l'amic d'un familiar que t'ofereix una oportunitat per treballar o alguna feina protegida –que acostumen a ser explotadores, feines molt mal pagades–, no tens sortida. Es creen estructures perquè vagis d'un dispositiu a un altre, però no surts d'aquesta xarxa de diagnosticat. Nosaltres pretenem trencar aquest circuit a través de la xarxa de salut mental.

Per què creus que hi ha aquesta por cap a la bogeria?

Perquè és una malaltia maleïda. Les famílies no volen tenir bojos. Perquè un boig pot ser un criminal. S'ha donat aquesta imatge a través de les pel·lícules i els mitjans de comunicació i no és així. Només un 1% són violents, però els ha caigut el *sanbenito*. A l'Argentina, per exemple, *loco* té una connotació po-

sitiva. En canvi, aquí, és pejoratiu. Almenys jo sempre ho he viscut així a la meua família i al meu entorn. No sé per què.

Vosaltres dieu que increpeu la bogeria, la qüestioneu i us hi refugieu, entre d'altres coses. Però, què és exactament la bogeria?

La bogeria és una rebel·lió interna, una lluita interna contra allò establert. Qui no vol allò establert i creu en unes històries més humanes, més tangibles –i et diria que fins i tot més espirituals–, coses que són bones per si soles. Jo, a vegades, ho veig en els companys... tant, que els dius: “Ets tan bona gent que ets un sant... Incapaç de fer mal a ningú”. Tanmateix, estan diagnosticats i la gent els té por.

Com ho feu, això d'increpar la bogeria?

Ho podem fer perquè tenim una ràdio lliure, Contrabanda, que ens ho permet i un espai i uns companys capaços de lluitar, de qüestionar. Tenim els nostres detractors, però també gent que ens aplaudeix. Creiem que el benestar és poder qüestionar les coses, replantejar-les i criticar-les. Això és símptoma de normalitat. Com que dubtem, ens podem plantejar anar cap a millor. Aquesta ràdio no es va crear com una teràpia per explicar les angoixes dels diagnosticats, però es transforma en terapèutica.

Dius que hi ha gent detractora?

Sí. Com que som crítics a l'hora de qüestionar els psiquiatres i la xarxa, molta gent diu que anem en contra del psiquiatres. No és així, però qüestionem les coses perquè, si no, no es poden canviar. I s'han de canviar.

No esteu en contra de la psiquiatria sinó de com es fa?

Sí. Tot i que, amb la psiquiatria en si, tampoc no hi estem massa d'acord perquè considerem que és una cosa més per controlar que no pas per ajudar. Des de Nikosia, volem canviar la mirada dels nous professionals que es dediquen a la psiquiatria, la psicologia, la infermeria. Apostem pel diàleg, sense l'autoritat del professional que és com un semidéu que et diu què pots i què no pots fer. A més, nosaltres no partim de la idea que això és una qüestió biològica i la psiquiatria sempre ho vincula a les substàncies que ens falten al cervell i et dona la pastilleta màgica que tot ho soluciona. Tampoc està demostrat que tingui un origen biològic.

. LA COLUMNA

Serà nen o nena?

Kali Sánchez
opinio@setmanaridirecta.info

Imagina que pareixes un bebè els genitals del qual no es corresponen amb els considerats femenins o masculins, bé perquè són ambigus o bé perquè presenten característiques d'ambdós sexes. Què passa en una situació com aquesta? Qui pren les decisions i en què es basa? En resum, l'equip mèdic recomanarà seguir un protocol que, segons la síndrome diagnosticada, establirà si el bebè ha de ser considerat home o dona en base a les recomanacions d'un protocol internacional. El seu cos serà modificat a través de cirurgia i d'hormonació.

La darrera paraula la tenen les famílies, però en la majoria dels casos no tenen recursos per prendre una decisió lliure de prejudicis i informada, i sota la pressió d'haver d'endevinar que serà el millor per als seus fills o filles en una societat en la que acceptar la diversitat continua sent una assignatura pendent. Davant de qui entén que les intervencions quirúrgiques són necessàries per a que els bebès creixin en un entorn marcat pel sexisme, l'activisme intersex reclama que es deixi d'intentar normalitzar els seus cossos a cop de bisturi.

Les operacions d'assignació sexual són formes de mutilació genital

Poca gent coneix la denominació “intersexual”. La popular, hermafroditisme, mitifica i distorsiona aquesta realitat, evocant persones amb genitals masculins i femenins alhora. Malgrat la manca de xifres fiables, s'estima que sumant les persones afectades per alguna de les 50 síndromes associades a la intersexualitat podrien englobar un 1% de la població mundial. Això sí, el percentatge estimat de bebès amb variació genital susceptible de ser intervenguda es queda en el 0,018%.

L'Organització Internacional d'Intersexuals no dubta en considerar que les operacions d'assignació sexual són formes de mutilació genital que una societat sexista i fundamentalista imposa als bebès que se surten de la norma binària; i consideren que normalitzar la intersexualitat com a part d'una sèrie contínua natural de variacions anatòmiques i genètiques, no beneficiaria només les pròpies persones intersexuals sinó totes les persones oprimides pel sexisme que preval a la nostra societat.